ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகனருளிச்செய்த

தசாவதார ஸ்தோத்ரம்

(ஸ்ரீகாஞ்சி. அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய அவதாரரஹஸ்யபோதினியென்னு முரையுடன் கூடியது.

(உரையவதாரிகை)

எம்பெருமான் வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களில் ஸகலஜகத்காரண பூதனென்று குலாவப்படுகிறான். அதனால் அவனே ஸர்வஜகத்பிதா வென்று தேறும். அப்படி ஸர்வலோக பிதாவாயிருக்கச் செய்தேயும் சிலரைப் பிதாவாகக் கொண்டு அவர்களுக்குத் தான் புத்திரனாய் ஜனித்து தசரதாத்மஜ னென்றும் வஸுதேவஸூநு வென்றும் நந்தகோபதநய னென்றும் இங்ஙனே பல திருநாமங்களைப் பெறுகிறான். வேதங்களானவை *அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே* என்றும் *பிதா புத்ரேண பித்ருமான் யோனியோநென* என்றும் ஓதுகின்றன. இன்னமும் *ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:* என்றும் விசேஷித்து ஓதா நின்றது. அவன் பிறக்கப்பிறக்க சாணையிலிட்ட மாணிக்கம்போலே ஒளிமல்கப் பெறுகிறானென்பது இந்த ச்ருதிவாக்யத்தின் கருத்து. இந்த ச்ருதியை நம்மாழ்வாரும் *பல பிறப்பா யொளிவரு முழுநலம்* (திருவாய்மொழி 1-3-2.) என்று மொழி பெயர்த்தருளிச்செய்தார் ஸம்ஸாரிகளான

நமக்குப் போலே கர்மநிபந்தநமான பிறப்பாகில் பிறக்கப்பிறக்கப் புகரழிந்து நிற்கும்; கருமமடியாகவன்றிக்கே அநுக்ரஹமடியாக அவதரிக்கிறனாகையாலே பிறக்கப் பிறக்கப் புகர் விஞ்சி வளரா நிற்குமவனுக்கு.

ஆழ்வார் *மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய் மாயப் பிறவி பிறந்த* என்றுநிற்கச் செய்தே, உடனே *தனியன் பிறப்பிலி தன்னை* என்றுமருளிச் 'செய்யாநின்றார். 'பிறந்த' என்றது மெய்யா? 'பிறப்பிலி' என்றது மெய்யா? என்றால், இரண்டும் மெய்தானென்ன வேண்டியதாயிருக்கும். பிறந்தமையும் பிறவாமையுமாகிறவிரண்டும் எங்ஙனே பொருந்தும்படியென்னில்; *ஸஹி தேவை ருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:, அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:* என்றும் *ஜாதோஸி தேவதேவேச! சங்க சக்ரகதாதர!* என்றும் சொல்லும்படி மெய்யே பிறந்தருளினனாகையாலே பிறந்தானென்றது பொருந்திற்று. *உன்னடியார்க்கு என் செய்வனென்றேயிருத்தி நீ* (பெரிய திருவந்தாதி) என்கிற கணக்கிலே எத்தனை செய்தும் ஒன்றும் செய்திலனாக நினைக்குந் தன்மையுடையனாகையாலே, பல படி பிறந்துவைத்தும் பிறக்கப்பெற்றிலோமென்றும் இனிமேல் தான் பிறக்க வேணுமென்றும் நினைத்திருக்குந்தன்மை பற்றிப் பிறவாதவனென்றும் சொல்லப் பொருந்தும். அஸ்மதாதிகளைப்போலே கர்மநிபந்தனமாகப் பிறவாமையாலே பிறந்திலனென்றது என்னவுமாம். எம்பெருமான் செய்தருளும் அவதாரங்களுக்கு ஹேது அவனுடைய இச்சையேயாம். இப்படியவதரிப்போமென்னும் ஸ்வேச்சை யொழிய வேறு ஹேதுவில்லை. *ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா* என்று தானே யருளிச் செய்தானிறே கீதையில். 'ஆத்மமாயயா' என்றது ஆத்மேச்சயா என்றபடி. *மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்* என்ற நிகண்டின்படி மாயாசப்தம் ஜ்ஞாநவாசகமாகையாலே இச்சாரூபமான ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. *இச்சாக்ருஹீதாபிமதோரு தேஹ:* என்னக்கடவதிறே.

அவதாரங்களுக்கு ப்ரயோஜநமேதென்னில்* பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே* என்று தானேயருளிச் செய்கிறபடியே, தன் பக்கல் ப்ரேமயுக்தராய் தன்னுடைய அநுபவமொழிய க்ஷணகாலமும் செல்லாதே தன்னைக் காணவேணுமென்றுசைப்பட்டிருக்கும் ஸாது ஜநங்களைத் தன்னுடைய ரூபசேஷ்டிதாவலோகந ஆலாபந தாநமுகத்தாலே ரக்ஷிக்கையும், அவர்களுக்கு விரோதிகளான துஷ்டர்களைத் தொலைக்கையும், தன்னுடைய ஆராதநரூபமாய் க்ஷீணமாய்க்கிடக்கிற வைதிகதர்மத்தை ஆராத்யனான தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டி ஸ்தாபிக்கையுமாகிற இம்மூன்றுமே அவதார ப்ரயோஜநம்; இவற்றினுள்ளும் ஸாதுபரித்ராணமே பரமப்ரயோஜநமென்றும், அது ஸங்கல்பத்தினுல் நிறைவேற்றத் தக்கதன்றிக்கே நேர்கொடு நேரே அவதரித்தே நிறைவேற்றத்தக்கதென்றும் எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யத்திலும் அந்தரதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுமருளிச்செய்தவை இங்கே அநுஸந்தேயம்.

ஆக ஸாதுபரித்ராணத்தை ப்ரதாநோத்தேச்யமாகக்கொண்டு செய்தருளின அவதாரங்கள் *பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி* உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனி

யுமாய்ப் பிறந்தாய்* இத்யாதிப்படியே எண்ணிறந்தவையாயிருக்கச் செய்தேயும் அநுஸந்தான ஸௌகர்யார்த்தமாக தசாவதாரங்களென்று பரிகணிதங்களாயிருக்கும். *பத்தினுய தோற்றமோடு ஓராற்றல்மிக்கவாதிபால்* என்றுர் திருமழிசைப் பிரான். *மீனுயாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் குறளாய், காஞரேனமுமாய்க் கற்கியாமின்னங் கார்வண்ணனே* என்று நம்மாழ்வாரும், *தேவுடைய மீனமாயாமையாயேன மாயரியாய்க் குறளாய், மூவுருவிலிராமனுய்க் கண்ணனுய்க் கற்கியாய்* என்று பெரியாழ்வாரும், *மீனோடாமை கேழலரி குறளாய் முன்னுமிராமனுய்த் தானுய்ப்பின்னு மிராமனுய்த் தாமோதரனுய்க் கற்கியுமானுன்தன்னே* என்று திருமங்கையாழ்வாருமருளிச் செய்தவை காண்க.

கண்ணபிரான் கீதையிலே அவதாராத்யாயத்திலே ஸ்வாவதார ஹேதுப்ரயோஜந ப்ரகாராதிகளைச் சொல்லிக் கொடு போய் *ஜந்ம கர்மச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத:, த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந!* என்று சொல்லிவைத்தருளினுனைகயாலே, அவனுடைய அவதாரங்களிலேயான திவ்விய சேஷ்டிதங்களையநுஸந்திப்பார்க்கு * மீட்சியின்றிவைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே* என்கிறபடியே ப்ராப்யபூமி கைபுகுருமாயிற்று. ஸம்ஸாரமருகாந்தாரத்திலே திரிந்துழல்வார்க்கு அவ்வோ அவதார சேஷ்டிதங்களை யநுஸந்தித்துப் போதுபோக்குவதிற்காட்டிலும் வேறென்று தஞ்சமல்லாமையினுலே இந்த திவ்ய சேஷ்டிதங்களையே ஆழ்வார்கள் தம்தம் திவ்யப்ரபந்தங்களிலே சுருக்கியும் பெருக்கியும் பேசியநுபவித்துப் போந்தார்கள். திருவாய் மொழியிலே * பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும் *குரவையாய்ச்சியரோடு கோத்ததும்* என்னும் பதிகங்களை யநுபவிக்கும் போது 'எல்லாப்பதிகங்களும் இப்புடையிலேதானே அமைந்திருக்கலாகாதோ?' என்று பகவச்சரித்ரரஸிகர்கள் நினைப்பதுண்டிறே *அது விதுவது வென்னலாவனவல்ல என்னையுன் செய்கை நைவிக்கும்* என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை யடியொற்றி * இங்கிதம் நிமிஷிதஞ்ச தாவகம் ரம்யமத்புதமதிப்ரியங்கரம்* (ஸுந்தரபாஹுஸ்தவே) என்று ஆழ்வானருளிச்செய்தபடி. அவர் தாம் அந்த ஸ்தவத்திலேயே *புச்சோத்புச்சந* என்கிற சுலோகம் தொடங்கி *கல்கீ பவிஷ்யந்* என்கிற ச்லோகமளவாக ஒரு முப்பது ச்லோகங்களாலே தசாவதார சேஷ்டிதங்களை யநுபவித்துப் பேசிப் போந்தார். பட்டரும் ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்திலே *மீநதநுஸ் த்வம்* என்று தொடங்கி *கல்கிதநுர் தரணீம் லகயிஷ்யந்* என்னுமளவாகப் பதினைந்து ச்லோகங்களாலே அந்த திவ்ய சேஷ்டிதங்களையே அநுபவித்துப் பேசினுர். அவை ஓரவதாரத்திற்கு ஒரு ச்லோகமிடுவது என்கிற நியதியின்றிக்கே ஸ்தவமத்யே அருளிச் செய்யப்பட்டவை. அங்ஙனே நியதி கொண்டு தேசிகனருளிச் செய்ததாயிற்று இந்த தசாவதார ஸ்தோத்ரம். இது சப்த காம்பீர்யத்தாலும் அர்த்தபுஷ்டியாலும் நிகரற்றிருக்கும். இதற்குப் பலச்ருதியாயமைந்த அந்திம ச்லோகத்திலே *வக்த்ரே தஸ்ய ஸரஸ்வதீ பஹுமுகீபக்தி: பரா மாநஸே சுத்தி: காபி தநௌ திசாஸு தசஸு க்க்யாதிச் சுபா ஜ்ரும்பதே* என்றருளிச் செய்யப்பட்ட த்ருஷ்டபலன்கள் பக்தர்களுக்கு அநுபவஸித்தமாயிருக்கும்.

இதில் முதல் ச்லோகம் மங்கள ச்லோகமாய் அமைந்தது. இரண்டு முதல் பதினோராம் ச்லோகமளவான பத்து ச்லோகங்கள் பத்து அவதாரங்களின் அநுபவமாயமைந்தன. பன்னிரண்டாம் ச்லோகம் தசாவதாரங்களையும் ஒரு சேர்த்தியிலே யிட்டு அநுபவிப்பதாயமைந்தது. நிகமந ச்லோகம் பலச்ருதியாயமைந்தது.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

தசாவதார ஸ்தோத்ரம்

தேவோ நச் சுபமாதநோது தசதா நிர்வர்த்தயந் பூமிகாம்
ரங்கே தாமநி லப்த நிர்ப்பரரஸை: அத்யக்ஷிதோ பாவுகை:,
யத்பாவேஷு ப்ருதக்விதேஷ்வநுகுணாந் பாவாந் ஸ்வயம் பிப்ரதீ
யத்தர்மைரிஹ தர்மிணீ விஹரதே நாநாக்ருதிர் நாயிகா. (1)

நாயிகா—ஸ்ரீரங்கநாச்சியார், ப்ருதக்விதேஷு யத்பாவேஷு—யாவனொரு தேவாதி தேவனுடைய பல்வேறு அவதாரங்களிலே அநுகுணாந் பாவாந்—அவ்வவதாரங்களுக்கு ஏற்ற அவதாரங்களை ஸ்வயம் பிப்ரதீ—தானும் எடுத்துக்கொண்டவளாய், நாநா ஆக்ருதி:—பலவகைப்பட்ட ஆக்ருதிகளையுடையளாய், யத்தர்மை: தர்மிணீ—யாவனொரு தேவனுடைய திருக்குணங்களுக்கிணங்கிய திருக்குணங்களையுடையளாய், இஹ விஹரதே—இந்நிலத்தில் விஹாரம் செய்கின்றாளோ: லப்த நிர்ப்பரரஸை: பாவுகை:—பேரின்ப மெய்திய பரம ரஸிகர்களாலே, ரங்கே தாமநி—ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரமாகிற ரங்க ஸ்தலத்திலே, அத்யக்ஷித:—ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பட்டவனாய், தசதா பூமிகாம் நிர்வர்த்தயந்—தசாவதாரங்களாகிற பத்து வேஷங்களைக் கொண்டவனை, ஸ: தேவ:—அந்த தேவாதிதேவன் [ஸ்ரீரங்கநாதன்], ந: சுபம் ஆதநோது—நமக்கு நன்மை பயக்கவேணும்.

* * * இந்த முதல் ச்லோகம் இந்த க்ரந்தத்திற்கு மங்களாசரணரூபமாய் அமைந்ததோடு அவதாரங்களைச் செய்தருளின எம்பெருமானுடையவும் பிராட்டியினுடையவும் சேர்த்தியையும் அநுபவிக்கின்றதாக வுள்ளது. எம்பெருமானுடைய திருவவதாரங்கள் நாடகமென்னத் தகும். ரஸிகர்கள் கண்டு களிப்பதற்காக நாடகங்கள் அமைவது வழக்கம். ஒரு நடன் தன்னுடைய மனைவியான நடியோடுகூட வந்து நடித்து, பல பல வேஷங்களைப் பரிக்ரஹித்துக் காட்சி தந்து ப்ரேக்ஷகர்களைக் களிக்கச் செய்வதும் வழக்கம். அங்ஙனமே எம்பெருமானாகிற நடன் பிராட்டியாகிற நடியோடுகூட வந்து திவ்யதம்பதிகளிருவரும் திருவவதாரங்களைச் செய்து களித்தும் களிப்பித்தும் போருகின்றமையை இந்த ச்லோகத்தினாலருளிச் செய்கிறார். இது இந்த நூலுக்கு அவதாரிகை போலுமமைந்த தாயிற்று.

[தேவோ நச் சுபமாதநோது.] தேவ: என்கிற பதம் "திவு-க்ரீடா விஜிகீஷா வ்யவஹார த்யுதி ஸ்துதி மோத மத ஸ்வப்ந காந்தி கதிஷு" என்கிற தாது பாடத்தின்படி க்ரீடை முதலிய பத்துப் பொருள்களைக் கொண்டதாயினும் ப்ரக்ருதத்தில் க்ரீடை யென்கிற பொருளே முக்கியமாக விவக்ஷிதமாயிருக்கும். க்ரீடையாவது லீலை; லீலாவிபூதியாகிற இந்நிலம் தன்னுடைய லீலைக்காகவேயிறே அமைக்கப்

பட்டது. *த்வம் ந்யஞ்சத்பிருதஞ்சத்பி: கர்மஸூத்ரோபபாதிதை:, ஹரே! விஹரஸி க்ரீடா கந்துகைரிவ ஜந்துபி:.* என்று மஹர்ஷிகளும் *மன்பல்லுயிர்களுமாகிப் பல பல மாயமயக்குக்களால் இன்புறு மிவ்விளையாட்டுடையான்* என்று ஆழ்வாரும் பணித்தது காண்க. ஆண்டாள் தனது திருமொழியிலே இறுதிப் பதிகத்திலே கண்ணபிரானுக்கு இரண்டு விளையாடல்களை யருளிச் செய்தாள்; *பட்டி மேய்ந்தோர் காரேறு பலதேவற்கோர் கீழ்க் கன்றாய் இட்டீறிட்டு விளையாடியிங்கே போதக் கண்டீரே * என்ற பாசுரத்தில் தெரிவித்த விளையாட்டு லௌகிகமானது; * நாட்டைப் படையென்று அயன் முதலாத் தந்த நளிர் மாமலருந்தி வீட்டைப்பண்ணி விளையாடும் விமலன் தன்னைக் கண்டீரே* என்ற பாசுரத்திற் கூறின விளையாட்டு வைதிகமானது. அவன் தான் திருவவதரித்துப் பண்ணின திருவிளையாடல்களைக் கணிசித்தே இங்கு தேவ: என்றது. [ந: சுபம் ஆதநோது.] தேவன் தன்னுடைய லீலைகளையெல்லாம் நான் தெரிந்து பேசும்படி எனக்கு ஜ்ஞானபக்திகளைத் தந்தருளவேணு மென்பது உட்கருத்து. 'தசதா' என்கிற பதம் இடைநிலைத் தீபகமாய் முன்னும் பின்னும் அந்வயிக்கவுரியது. 'ந: தசதா சுபம் ஆதநோது' என்றும் தசதா பூமிகாம் நிர்வர்த்தயந்' என்றும் அந்வயமாகக் குறையில்லை. 'தசதா சுபம் ஆதநோது' என்னுமளவில் * எட்டினோடிரண்டெனுங் கயிற்றினால் மனந்தனைக் கட்டி * என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச் செய்தபடியே எட்டுமிரண்டுமான சுபத்தையளிக்க வேணுமென்றபடியாம். அடியேனைப் பத்துடையடியவனாக ஆக்கியருள வேணுமென்கை. [தசதா பூமிகாம் நிர்வர்த்தயந்] சைலூஷன் பல வேஷங்களைப் பரிக்ரஹித்து ஆடுமாபோலே பகவானும் பல பல வேஷங்களைப் பரிக்ரஹித்து ஆடியருள்வன். அவற்றிலே ப்ரக்ருதம் தசஸங்க்யையைத் திருவுள்ளம் பற்றினபடி. எம்பெருமான் ஆடினது அயோத்யை மதுரை கோகுலம் முதலானவற்றிலே யானாலும் அந்தத் திருக்கோலங்களோடு திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே ஸேவை ஸாதித்தருளா நின்றபடியாலும், இந்த க்ரந்தத்தைப் பணித்தருள்வது கோயிலிலே யாகையாலும் [ரங்கே தாமநி] இத்யாதி யருளிச்செய்கிறபடி. 'ரங்கே தாமநி' என்பதில் ச்லேஷமுள்ளது; நாட்யமாடுமிடத்திற்கும் ரங்கமென்று பெயருண்டே. நாட்யத்தை மஹாரஸிகர்கள் கண்டுகளிப்பர்கள்; இங்கும் அங்ஙனேயாயிருக்கும் இனி உத்தரார்த்தத்தாலே பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலுண்டான ரஸபரீபோஷம் பேசப்படுகிறது.

பட்டர் ஒரு விஷயத்தை ஸ்ரீரங்கநாதனை நோக்கியருளிச் செய்து, அதே விஷயத்தை ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரையும் நோக்கியருளிச் செய்தார்; அது வென்னென்னில், * அநுஜநுரநுரூபரூப சேஷ்டா ந யதி ஸமாகம மிந்திராகரிஷ்யத், அஸரஸமதவா அப்ரியம் பவிஷ்ணு த்ருவமகரிஷ்யத ரங்கராஜ நர்ம * என்று [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ-உத்தர சதகத்திலே] ஸ்ரீரங்கநாதனை நோக்கியருளிச் செய்தார். ஸ்ரீரங்கநாதா! உன்னுடைய திருவவதாரங்கள் தோறும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஏற்றிருக்கின்ற பெரிய பிராட்டியாரும் கூடவே அவதரித்தருளவில்லையானால் உன்னுடைய லீலாவிலஸிதங்களெல்லாம் விரஸமாகியன்றோ கிடக்குமென்றார். இவ்வர்த்தந் தன்னையே ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரையும் நோக்கியருளிச்செய்தார்— * யதி மநுஜதிரச்சாம் லீலயா துல்யவ்ருத்தே: அநுஜநுரநுரூபா தேவி! நாவாதரிஷ்ய:, அஸரஸமபவிஷ்யந் நர்ம நாதஸ்ய மாத:! * என்று. இவ்

விரண்டு ச்லோகங்களிலும் ஸம்போதநத்தில் வாசியேயன்றி விஜ்ஞாபனம் செய்த விஷயம் ஒன்றேயாயிற்று. அங்கு வ்யதிரேகமுகேந அருளிச்செய்த விஷயமே இங்கு [யத்பாவேஷு ப்ருதக்விதேஷு] இத்யாதிபால் அந்வயமுகேந அருளிச் செய்யப் படுகிறது. * அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே * என்றும் * பஹூநிமே வ்யதீதாநி ஜன்மாநி * என்றும் * எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா * என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் பலவகைப்பட்ட யோனிகளிலே அவதரிக்குந்தோறும் பிராட்டியும் அங்ஙனே யவதரிக்கும்படியைச் சொல்லிற்று மூன்றாம் பாதத்திலே. * குறட்பிரமசாரியாயவதரித்த வாமநாவதாரத்திலுங் கூட பிராட்டியின் ஸஹபோகம் தவிர்ந்ததில்லையென்று புராணங் கூறும். *க்ருஷ்ணாஜிநேந ஸம்வ்ருண்வன் * என்ற புராணோக்தியை யநுஸரித்து ஸ்வாமி தாமே தேஹளீச ஸ்துதியில் * பிக்ஷாசிதம் ப்ரகடயந் ப்ரதமாச்ரமத்வம் க்ருஷ்ணாஜிநம் யவநிகாம் க்ருதவாந் ப்ரியாயா:* என்றருளிச் செய்தாரிறே. ப்ரஹ்மசர்யாச்ரமத்திலும் திருமார்பை விட்டு அகலாத பிராட்டியை க்ருஷ்ணாஜிநத்தினால் மறைத்ததாகச் சொல்லிற்று.

அவதாரங்களில் ஸஹயோகம் மட்டுமன்று; எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களோடொத்த திருக்குணங்களுடைமையும் சொல்லுகிறது யத்தர்மைரித்யாதியால். ஜநகசக்ரவர்த்தி ஸீதாபிராட்டியைத் தாரைவார்த்துந் தரும்போது * ஸஹதர்மசரீ தவ * என்றான். ஸ்ரீராமபிரான் எந்த தர்மத்தை யநுஷ்டிக்க வந்தானோ அந்த தர்மத்திற்குத் துணைபுரியவே பிராட்டி வந்தாளென்கை. அது என்ன தர்மமென்னில், * விதிதஸ் ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல:* என்று பிராட்டிதானே யருளிச்செய்தது கொண்டு இதனையறியலாம்; சரணாகதபரித்ராணமே பெருமாள் ஏற்றுக்கொண்ட தர்மம்; அது பிராட்டியின் ஸஹயோகமில்லாதவளவில் நிறம்பெற மாட்டாது. 'இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலைபெற்றது, அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்" [முமுக்ஷுப்படி] என்று பிள்ளை லோகாசார்யருமருளிச்செய்தார். லக்ஷ்மீ ஸஹஸ்ரத்திலும் * த்வய்யேவாயததே க்ருபாரகுபதே:* என்ற ச்லோகத்தினால் இவ்வர்த்தம் பரக்கப் பேசப்பட்டது. சரணாகதபரித்ராணத்திற்கு இன்றியமையாத திருக்குணங்களின் பாஹுள்யத்தை நோக்கி தர்மை: என்று பஹுவசநப்ரயோக மாயிற்று. யத்தர்மை: தர்மிணீ என்ற விடத்தில் * தான்யேந தனவான்* என்றவிடத்திற் போல அபேதார்த்தே த்ருதீயையென்று கொள்ளக்கடவது.

[நாநாக்ருதி:] நாநா ஆக்ருதி:, நாநா க்ருதி: என்று இருவகையும் கொள்ளலாம். பலவகைப் பட்ட ஆக்ருதியை யுடையவள் என்பதும், பலவகைப்பட்ட செயல்களையுடையவள் என்பதும் முறையே பொருள். ... ... (1)

நிர்மக்ந ச்ருதிஜால மார்க்கண தசா தத்தக்ஷணை: வீக்ஷணை:
அந்தஸ் தந்வதிவாரவிந்தகஹநாநி ஔதந்வதீநாமபாம்,
நிஷ்ப்ரத்யூஹ தரங்க ரிங்கண மித: ப்ரத்யூடபாதச்சடா
டோலாரோஹ ஸதோஹலம் பகவதோ மாத்ஸ்யம் வபு: பாது ந:. (2)

நிர்மக்ந ச்ருதி ஜால மார்க்கண தசா தத்த க்ஷணை: வீக்ஷணை: — (கடலினுள்ளே) முழுகிப்போன வேத ராசிகளைத் தேடுவதில் அவஹிதங்களான திருக்

கண்களினால், ஔதந்வதீநாம் அபாம் அந்த:—கடலினது நீரினுள்ளே, அரவிந்த கஹநாநி தந்வத் இவ—தாமரைக் காடுகளையுண்டாக்குவது போன்றிருப்பதும், நிஷ்ப்ரத்யூஹ தரங்க ரிங்கண மித:ப்ரத்யூட பாதச் சடாசோலா ஆரோஹ ஸதோஹலம்—தட்டுத் தடங்கலின்றி அலைபெறிவதனாலே ஒன்றோடொன்று மோதின ஜலராசிகளிற் பிடரிமயிர்களின் ஏறக்குதூஹலங் கொண்டதுமான, பகவத: மாத்ஸ்யம் வபு: ந: பாது - பகவானது மத்ஸ்யத்திருமேனியானது நம்மைக் காத்தருளவேணும்.

* * * மத்ஸ்யாவதாரச் செய்தியை யருளிச்செய்கிறார் இந்த ச்லோகத்தினால். *யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை* என்கிறபடியே நான்முகனைப் படைத்து அவனுக்கு நால் வேதங்களையும் உபதேசித்தருளியிருந்த காலத்திலே, புருஷ ரூபங்கொண்டு உலாவிக்கொண்டிருந்த அந்த வேதங்களை ஹயக்ரீவனென்னுமோரஸுரன் கவர்ந்துகொண்டு கடலினுள்ளே மறைய, அவற்றை மீட்டுக்கொள்ள சக்தியற்ற பிரமன் *வேதா மே பரமம் சக்ஷு: வேதா மே பரமம் தனம்* கண்ணிழந்தேன் தனமிழந்தேனென்று கதறியழுதவளவிலே திருவுள்ளமிரங்கிய எம்பெருமான் கடலினுள்ளே புக்குத்திளைப்பதற்குப் பாங்கான மீனுருவத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கடலினுள்ளே புகுந்து அவ்வஸுரனை நாடிப் பொருதுகொன்று வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து கொடுத்தருளினனென்பது வரலாறு. இவ்வவதார சரிதம் வேறுவகையாகவும் சொல்லப்படுவதுண்டு; அவ்வகையை *வாரேறிளவும் முதுமுந்நீர் வளர்ந்தகாலம்* நிலையிடமெங்குமின்றி நெடுவெள்ளமும்பர் * (பெரிய திருமொழி) என்கிற பாசுரங்களிலே திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்திருக்கக் காணலாம். வேதாந்வேஷணத்திற்காக மத்ஸ்யாவதாரஞ் செய்தருளின படியை இங்கு அநுபவிக்கிறார். நடாதூரம்மாளும் பரத்வாதி பஞ்சகஸ்துதியில் விபவாவதார சரித்திர ஸங்க்ராஹக ச்லோகத்தில் *வேதாந்வேஷண* என்றே தொடங்கியிருப்பது காண்க. இந்த சரித்ர பேதத்தைப்பற்றி இதர க்ரந்தங்களில் விரியவுரைத்தோம்.

[நிர்மக்நச்ருதிஜாலேத்யாதி.] கடலினுள்ளே மூழ்கிப்போன வேதராசிகளைத் தேடுவதற்காக அங்கே புகுந்து திருக்கண்களைத் திறந்து கடாக்ஷவீக்ஷணங்களை எங்கும் பரப்புகிறபோது கடலினுள்ளே தாமரைக்காடு பூத்தது போலாயிற்று. *கண்ணிணையுமரவிந்தம்* என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய திருக்கண்கள் செந்தாமரைமலர்களே யாதலால் கடல்முழுவதும் தாமரைக் காடாகவே பரிணமித்தது போலும். தடாகங்களிலே தாமரை பூப்பதுண்டேயல்லது கடலில் தாமரை பூப்பது அஸம்பாவிதம்; அஸம்பாவிதங்களையும் ஸம்பாவிதமாக்குவதுதானே அகடிதகடநாசக்தனுடைய பணி. நிர்மக்ந என்றது 'நிச்சேஷமக்ந' என்றபடி. உதன்வத: இமா: ஔதன்வத்ய:; தாஸாம்—ஔதன்வதீநாம்.

[நிஷ்ப்ரத்யூஹதரங்கேத்யாதி] கடலில் அலைகளின் கொந்தளிப்பு இயற்கையானது. எம்பெருமான் கொண்ட மீனுருவம் ஸாமான்யமானதன்றே. மஹத்தர மத்ஸ்ய ரூபங்கொண்டு கடலினுள் இங்குமங்கும் திளைக்கும்போது அலைவரிசைகள் அபரிமிதமாகக் கிளர்ந்து அவை ஒன்றோடொன்று மோதி ஏறுவதும் இறங்குவதுமாயிருக்குமே, அதிலே மத்ஸ்யபகவான் ஊசலாடலாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி

வேதராசிகளைக்கைக்கொண்ட பிறகுங்கூட நெடும்போது அந்த டோலோத்ஸவத்தில் உத்கண்டாதிசயத்தாலே அதிலேயிருந்து ஊசலாடி யானந்தித்திருந்தபடியை ஸ்வாமி தாம் தம்முடைய ப்ரத்யக்ஷ த்ருஷ்டியாலே ஸாக்ஷாத்கரித்தருளிச் செய்தாராயிற்று. ... ... (2)

அவ்யாஸுர் புவநத்ரயீம் அநிப்ருதம் கண்டூயநைரத்ரிணா
நித்ராணஸ்ய பரஸ்ய கூர்மவபுஷோ நிச்ச்வாஸ வாதோர்மய:,
யத்விக்ஷேபண ஸம்ஸ்க்ருதோததிபய: ப்ரேங்கோள பர்யங்கிகா
நித்யாரோஹண நிர்வ்ருதோ விஹரதே தேவஸ் ஸஹைவ ச்ரியா. (3)

அத்ரிணா அநிப்ருதம் கண்டூயநை:—மத்தாக நாட்டிய மந்தரமலையினாலே ஓயாது தினவு சொறியப் பெறுதலால், நித்ராணஸ்ய—நித்ராஸுகமநுபவித்த, கூர்ம வபுஷ: பரஸ்ய—கூர்மரூபத்தை ஏற்றுக் கொண்ட பரம்புருஷனுடைய, நிச்ச்வாஸ வாத ஊர்மய:—கொறுட்டைவிடும் மூச்சுக் காற்றின் பரம்பரைகள், புவநத்ரயீம் அவ்யாஸு: — மூவுலகையும் காத்தருள்க; (அந்த மூச்சுக் காற்றுகளின் பெருமை உத்தரார்த்தத்தினால் பேசப்படுகிறது.) யத் விக்ஷேபண ஸம்ஸ்க்ருத உததி பய: ப்ரேங்கோள பர்யங்கிகா நித்யாரோஹண நிர்வ்ருத: தேவ:—எந்த மூச்சுக் காற்றுகளின் கிளர்ச்சியினால் அசைகின்ற கடலின் நீராகிற அசை கட்டிலில் நிச்சலு மேறியிருந்து ஆனந்தாநுபவம் செய்தருளா நின்ற எம்பெருமான், ச்ரியா ஸஹைவ விஹரதே—பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடவே விஹாரம் செய்தருளா நின்றானே. [ததாவிதா: நிச்ச்வாஸவாதோர்மய: புவந த்ரயீம் அவ்யாஸு: என்று யோஜிப்பது.]

* * * கூர்மாவதாரச் செய்தியை யநுபவித்துப் பேசுகிறார் இந்த ச்லோகத்தில். கீழ் ச்லோகத்தில் மத்ஸ்ய பகவானுடைய திருமேனியை வருணித்தார்; அங்ஙனே இதில் கூர்ம பகவானுடைய திருமேனியை வருணிக்கலாமே; அதைவிட்டு கூர்ம ரூபியான பகவானுடைய கொறுட்டையை வர்ணிக்கப் புகுந்து கவிஸமய ஸரணியிலே ஆச்சரியமாக வருளிச்செய்கிறார்.-[நித்ராணஸ்ய கூர்மவபுஷ: பரஸ்ய நிச்ச்வாஸ வாதோர்மய: புவநத்ரயீம் அவ்யாஸு:] என்கிறார். துர்வாஸச் சாபத்தாலே தேவேந்திரனுடைய செல்வமெல்லாம் கடலிலே புக்கொளிக்க, திருமால் கடலைக் கடைந்து அமரர்கட்கு அமுதமளிக்க வேண்டியதாயிற்று. மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகி நாகத்தைக் கடைகயிறுகப் பூட்டிக் கடைய நேர்ந்தது. அப்போது மந்தரம் கடலில் அழுந்தாதபடி பகவான் கூர்மரூபியாய் அம்மலையைத் தாங்கியிருக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆமைகளுக்கு இயற்கையில் முதுகிலே தினவு உண்டு. ஜாதிப்ரயுக்தமான அந்தத் தினவு கூர்ம பகவானுக்கு முண்டு போலும். "மன்னும் வடமலையை மத்தாக மாசுணத்தால், மின்னுமிரு சுடரும் விண்ணும் பிறங்கொளியும், தன்னினுடனே சுழலமலை திரித்து" [பெரிய திருமடல்] என்கிற படியே தன்மீது மலை திரிக்கும்போது திருமுதுகில் தினவு தீருவதற்குப் பாங்காயிருந்ததனாலே இன்பமாகத் திருக்கண்வளர்த்தி யுண்டாயிற்று; அதனால் கொறுட்டையும் தோன்றிற்றாகக் கொள்வது. கொறுட்டை யுண்டாம்போது காற்று வீசுமே. அந்தக் காற்றின் பரம்பரைகள் மூவுலகையும் காக்க வேணுமென்று சொல்லுகிற விதன் கருத்து என்னென்னில்; அந்த மஹா கூர்மத்திற்கு

மந்தரமலையைத் தாங்குவதும் அர்மலை கனவேகமாக சுழன்று வருவதும் ஈஷந்தும் ச்ரமமாக இருந்ததில்லையென்றும், பேரின்பமாகவே யிருந்த தென்றும் சொன்னபடி. இந்தக் கூர்மாவதாரத்தைத் திருமங்கை யாழ்வா ரருளிச் செய்கையில் “செருமிகுவாளெயிற்ற வரவொன்று சுற்றித் திசை மண்ணும் விண்ணுமுடனே, வெருவர வெள்ளை வெள்ள முழுதுங் குழம்ப இமை யோர்கள் நின்று கடையப், பருவரை யொன்று நின்று முதுகிற் பரந்து சுழலக் கிடந்து துயிலும் அருவரையன்ன தன்மை யடலாமையான திருமால் நமக்கோர ரணே * என்னும் பாசுரத்தில் “கிடந்து துயிலும்” என்று மஹா கூர்மம் நித்திரை செய்தமை சொல்லிற்று; தத்காரியமான கொறுட்டையும் சொல்லிற்று. இங்கு அமலனாதிபிரானில் “கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன் - அண்டர்கோனணி யரங்கன்” என்றவிடத்திற்கு பட்டரருளிச் செய்வராம்—“கோவலனாய் வெண்ணெ யுண்டது அழகிய மணவாளனேயோ வென்னுமிடத்தில் ஸந்தேஹம் வேண்டா; பெரிய பெருமாளுடைய கொறுட்டையை மோந்து பார்த்தால் மொச்ச நாற்றம் நாறுங்கிடீர்” என்று. இதனால் நம் ஆசாரியர்கள் எம்பெருமானுடைய திருக்கண் வளர்த்தியைக் கொறுட்டையளவாக அநுபவிப்பர்களென்பது பெறலாகும்.

இனி உத்தரார்த்தத்தாலே * விண்ணவரமுதுண அமுதில் வரும் பெண் ணமுதுண்ட வெம்பெருமானே * என்று கலியனும், * பலேக்ரஹிர்ஹி கமலாலாபேந ஸர்வ: ச்ரம: * என்று பட்டருமருளிச் செய்தவற்றை யநுஸந்தித்து மிகவினிதாகவருளிச் செய்கிறார். தேவர்களுக்கு உப்புச்சாறான அமிருதத்தைக் கொடுத்தருளினதோடு நில்லாமல், தான் * மதுரக் கொழுஞ்சாறு கொண்டவனாகையாலே, மதுரக்கொழுஞ்சாறான பிராட்டியும் தானும் மெத் தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி நித்தியானந்த மநுபவிக்கிறபடியை யருளிச் செய்கிறாராயிற்று. [யத்விக்ஷேபணேத்யாதி.] யச் சப்தத்தாலே கீழ் ப்ரஸ்துதமான நிச்வாஸ வாதோர்மியை கிரஹிப்பது; அவற்றினுடைய விக்ஷேபணமாவது- எங்கும் பரவுதல். அதனாலே கடல்நீர் ஏறுவதும் இறங்குவதுமா யிருந்தது. குறட்டை விடும்போது ஒரு காற்று வெளியே வருவதும், ஒரு காற்று உள்ளே போவதுமா யிருக்குமே. அதற்கிணங்கக் கடல்நீர் ஏறுவது மிறங்குவதுமாயிருக்கும். உலகத்தில் ஏகரூபமாயிருக்கின்ற மரக்கட்டில் போலன்றிக்கே கீழே இயந்திரமமைக்கப் பெற்ற கட்டில் சற்று ஏறுவதும் சற்று இழிவதுமாயிருந்து பரமஸுகாவஹமாயிருக்குமே. அத்தகைய கட்டில் போன்றதாக ஆயிற்றுக் கடல் நீர். அதிலே பிராட்டியும் தானு மாகத் திருக்கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பாங்காயிருந்ததாம். இவ்விடத்திலே * அழைக்குங் கருங்கடல் வெண்திரைக் கைக்கொண்டு போய் அலர்வாய் மழைக் கண்மடந்தை யரவணை யேற * என்கிற திருவிருத்தப் பாசுரம் ஒரு புடை நினைக்கத் தகும்.

ப்ரேங்கோள பர்யங்கிகா - அசையுங் கட்டிலென்றபடி. கீழ் ச்லோகத்தில் டோலாரோஹணம்; இந்த ச்லோகத்தில் பர்யங்காரோஹணம். கீழ் ச்லோகத்தில் திருக்கண்வளர்ந்து கொண்டு காரியஞ் செய்தமை சொல்லிற்று; இந்த ச்லோகத் தில் கொறுட்டை விட்டமை சொல்லிற்று-என்று சில சமத்கார விந்யாஸ விசே ஷங்களை உய்த்துணர்க. (3)

கோபாயேதநிசம் ஜகந்தி குஹநா போத்ரீ பவித்ரீக்ருத
ப்ரஹ்மாண்ட: ப்ரளயோர்மிகோஷ குருபி: கோணரவை: குர்க்குரை:,
யத்தம்ஷ்ட்ராங்குரகோடிகாடகடநா நிஷ்கம்பநித்யஸ்திதி:
ப்ரஹ்மஸ்தம்பமஸௌ தஸௌ பகவதீ முஸ்தேவ விச்வம்பரா. (4)

ப்ரளய ஊர்மி கோஷ குருபி:—பிரளயக் கடலின் அலையோசையிற் காட்டிலும் கனத்திருக்கின்ற, குர்குரை: கோணரவை:—குர் குர் என்கிற மூக்கொலிகளினால், பவித்ரீக்ருத ப்ரஹ்மாண்ட:—ப்ரஹ்மாண்டங்களைப் பவித்திரமாக்கியருளின, குஹநாபோத்ரீ—மாயாவராஹபகவான், ஜகந்தி அநிசம் கோபாயேத்—உலகங்களை எப்போதும் ரக்ஷித்தருளவேணும். (இவ்வவதாரத்தின் விசேஷம் உத்தரார்த்தத்தினாலுரைக்கப் படுகிறது.) பகவதீ அஸௌ விச்வம்பரா—பரமபூஜ்யையான இந்த பூமிப் பிராட்டியானவள், முஸ்தா இவ—(சிறிய தொரு) கோரைக்கிழங்கு போல, யத தம்ஷ்ட்ரா அங்குர கோடி காட கடநாநிஷ்கம்ப நித்ய ஸ்திதி:—யாவரொரு வராஹப்பெருமாளுடைய கோரப்பல்முளை நுனியிலே நன்றாக அழுந்தி ஒருபோதும் அசைதலில்லாத இருப்பையுடையவளாகி, ப்ரஹ்மஸ்தம்பம் அஸௌத்—ஆப்ரஹ்ம ஸ்தம்ப பர்யந்தமான பிரபஞ்சத்தையுண்டாக்கினாளோ.

* * * இந்த ச்லோகத்தில் வராஹாவதார சேஷ்டித விசேஷமநுபவிக்கப்படுகிறது [குஹநா போத்ரீ அநிசம் ஜகந்தி கோபாயேத்.] *ஏனமாய் நிலங்கீண்டவென்னப்பன் எப்போதும் உலகங்களை ரக்ஷித்தருளவேணும். குஹநா என்றது மாயா என்றபடி. மாயா சப்தத்தின் பொருள் குஹநா சப்தத்திற்கும் கொள்ளக்கடவது-ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநமேயிறே மாயாசப்தார்த்தம். குஹநா சப்தார்த்தமும் அதுவேயாகுமத்தனை. இந்த்ரஜாலம்போலே காட்டின வடிவன்று. ஸாமான்ய வராஹம் போலன்றிக்கே விலக்ஷண வராஹ மென்கையும், *இச்சா க்ருஹீதாபிமதோரு தேஹ:* என்கிறபடியே ஐச்சமான தென்கையும்.

அந்த மஹா வராஹத்தின் விலக்ஷணமான திருமூக்கொலியின் அநுகாரம் குர்குரை: என்பது. *நிசம்யதே குர்குரிதம்* என்ற ஸ்ரீபாகவதோக்தியை அடியொற்றிச் சொல்லுகிறபடி. மஹாவராஹத்தின் குர் குர் என்னும் த்வநிவிசேஷம் செவிப்பட்டபோது ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யலோகஸ்தர்கள் 'பவித்ரம் பவித்ரம் பவித்ரம்' என்று மூன்று விசை உச்சரித்ததாகப் புராணம் சொல்லுகையாலே பவித்ரீக்ருத ப்ரஹ்மாண்ட: என்றருளிச் செய்தபடி. மஹாவராஹத்தின் திருமூக்கில் நின்றுமுண்டான அந்த விலக்ஷண குர்குரத்வநியானது ப்ரளயக்கடலில் அலை மோதும்போது உண்டாகக்கடவதான கோஷத்தையும் வென்று விளங்கிற்று.

இவ்வவதாரம் ப்ரளயார்ணவமக்நையான பூமியை உத்தரிக்கைக்காகச் செய்தருளினதாகையாலே அதுதன்னைச் சொல்லுகிறது. உத்தரார்த்தம்— [யத் தம்ஷ்ட்ராங்குரேத்யாதி] *சிலம்பினிடைச் சிறுபரல்போல் பெரிய மேரு திருக்குளம்பில் கணகணப்பத் திருவாகாரம் குலுங்க, நிலமடந்தைதனையிடந்து புல்கிக் கோட்டிடை வைத்தருளிய வெங்கோமான்* [பெரிய திருமொழி 4-4-8] என்கிறபடியே பெரிய வடிவத்தை யேற்று ப்ரளயார்ணவத்திலே திளைத்து பூமியை உருண்டை வடிவாகத் திரட்டியெடுத்துத் தனது கோரப் பற்களின் மேலே தாங்கியது ஆயாஸ லேசமு

மின்றிச் செய்ததென்பதையும், அந்த மஹா ப்ருதிவியானது தம்ஷ்ட்ராக்ரமாகிற அந்த ஸ்தல விசேஷத்திலே ஆடாமல் அசையாமல் ஸுப்ரதிஷ்டிதமாயிருந்தபடியையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

முஸ்தா என்று கோரைக் கிழங்குக்குப் பெயர். 'முத்தக்காசு' என்று தமிழில் வழங்கும். ஒரு கோரைக்கிழங்கை கோரப் பல்லின் மேலே கொண்டால் அதற்கு ஆயாஸலேசமுமில்லையாகுமே; மஹா ப்ருதிவியின் உத்தரணமும் அப்படியேயாயிற்றென்கை.

[ப்ரஹ்மஸ்தம்பம் அஸௌத்] மிகவும் அற்பமானதொரு த்ருண விசேஷத்திற்கு ஸ்தம்ப மென்று பெயர். ப்ரஹ்மாவாகிற ஸ்தம்பத்தையென்று சிலர் உரைப்பதுண்டு. *ப்ரஹ்மா ச ஸ்தம்பச்ச தயோஸ்ஸமாஹார: ப்ரஹ்மஸ்தம்பம். *ஸர்வோ த்வந்த்வோ விபாஷயைகவத்பவதி* என்கிற வ்யாகரண பரிபாஷையின்படி ஏகவத்பாவம்—என்று கொண்டு ஆப்ரஹ்ம ஸ்தம்ப பர்யந்தமான ஸகல பதார்த்தராசிகளையும் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளலாம். இத்தனையும் பூமிப்பிராட்டியின் ப்ரஸவமென்கிறது. ஸௌதி என்கிற லட்ரூபத்திற்கு லங்ரூபம் அஸௌத் என்பது; ப்ரஸவித்த தென்கை. ... ... (4)

ப்ரத்யாதிஷ்ட புராதந ப்ரஹரண க்ராம: க்ஷணம் பாணிஜை:
அவ்யாத் த்ரீணி ஜகந்த்யகுண்டமஹிமா வைகுண்ட கண்டீரவ:,
யத்ப்ராதுர் பவநாதவந்த்யஜடரா யாத்ருச்சிகாத் வேதஸாம்
யா காசித் ஸஹஸா மஹாஸுரக்ருஹ ஸ்தூணா பிதாமஹ்யபூத். (5)

க்ஷணம்—ஒரு நொடிப்பொழுது, பாணிஜை:—திருவுகிர்களாலே, ப்ரத்யாதிஷ்ட புராதந ப்ரஹரணக்ராம:—பழகிப்போன ஸுதர்சநபாஞ்சஜந்யாதி ஆயுத ப்ருந்தங்களை நிராகரித்தருளினவனும், அகுண்ட மஹிமா—எல்லை கடந்த மஹிமையுடையவனுமான, வைகுண்ட கண்டீரவ:—நரஸிம்ஹமூர்த்தி பகவான், த்ரீணி ஜகந்தி அவ்யாத் -- மூவுலகங்களையும் காத்தருளவேணும்; (இவ்வவதாரத்தின் விசேஷம் உத்தரார்த்தத்தினால் பேசப்படுகின்றது.) ஸஹஸா யாத்ருச்சிகாத் யத் ப்ராதுர்ப்பவநாத் — முன்பின்னாலோசனையில்லாமல் திடீரென்றுண்டான எந்த நரஸிம்ஹமூர்த்தியின் ப்ராதுர்ப்பாவத்தாலே, அவந்த்ய ஜடரா—கர்ப்பங்கொண்டதான, யா காசித் மஹாஸுர க்ருஹ ஸ்தூணா—இரணியனென்னு மஸுரனுடைய வீட்டிலுள்ள ஏதோவொரு தூணானது, வேதஸாம் பிதாமஹீ அபூத்—சதுர்முக ப்ரஹ்மாக்களுக்குப் பாட்டியாயிற்றே.

* * * இந்த ச்லோகத்தினால் நரஸிம்ஹாவதார வ்ருத்தாந்தத்தை யநுபவிக்கிறார். [வைகுண்ட கண்டீரவ: த்ரீணி ஜகந்தி அவ்யாத்] வைகுண்ட சப்தம் வைகுண்ட லோகத்தைச் சொல்வதுபோலே எம்பெருமான் தனக்கும் திருநாமமாயிருக்கும். வைகுண்ட கண்டீரவ மென்றது பகவத் ஸிம்ஹ மென்றபடி. நரங்கலந்த சிங்கமாயவதரித்த பகவான் அன்று ப்ரஹ்லாதாழ்வானை மட்டும் ரக்ஷித்தருளினவனல்லன்; ஸ்வகீய திவ்ய சரித்ராநுஸந்தாந முகத்தாலே மூவுலகங்களையும் ரக்ஷித்தருள வல்லவனென்று காட்டுகிறதிங்கு.

[ப்ரத்யாதிஷ்ட புராதந ப்ரஹரணக்ராம:] ஹிரண்யகசிபு வென்னுமஸுரன் தான் கொல்லப்படாமைக்கு வரங் கேட்கிறபோது 'ஆயுதத்தினால் கொல்லப்

படாதொழிய வேணும்' என்று வரம் கேட்டிருந்தான்; அதற்காக ஆயுதத்தைக் கொள்ளாதொழிய வேண்டிற்று. புராண ப்ரக்ரியையிலே இங்ஙனே தத்துவமிருந்தாலும் ஆயுதங்கொள்ளாமைக்கு தேசிகன் ஒரு ஹேதுவை உத்ப்ரேக்ஷிக்கிருர்; புராதந சப்தத்தாலே அந்த உத்ப்ரேக்ஷை ஸூசிதமாகிறது. திருவாழி முதலான ஷோடசாயுதங்கள் பழகிப்போனபடியாலே அவை கார்யகரங்களாகமாட்டாவென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவற்றை உதறித் தள்ளித் திருவுகிர்களையே நூதநாயுதமாகக் கொண்டருளினன்போலுமென்கிருர். ப்ரத்யாதிஷ்ட என்றது 'நிரஸ்த' என்றபடி. ப்ரஹரணமென்று ஆயுதத்திற்குப் பெயர். க்ராம சப்தம் ஸமூஹவாசகம். பாணிஜமென்று நகத்திற்குப் பெயர். திருநகங்களாலே இரணியனுடலைப் பிளந்தானென்று அருளிச் செய்யாதொழிந்தது மங்கல வழக்கு. நரஸிம்ஹ சேஷ்டிதம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் நிகழ்ந்ததாகையாலே க்ஷணம் என்றது. திருவுகிர்களையே திவ்யாயுதமாகக் கொண்டு ஒரு க்ஷண காலத்தில் வியாபரித்த நரஸிம்ஹ மூர்த்தி மூவுலகங்களையும் காத்தருளவேணுமென்றதாயிற்று.

இந்த நரஸிம்ஹ மூர்த்தியின் ப்ராதுர்ப்பாவ ஸ்தலத்தையும் அதன் பெருமையையும் உத்தரார்த்தத்தாலே யருளிச்செய்கிருர். [யத்ப்ராதுர்ப்பவநாத் இத்யாதி.] ப்ரஹ்லாதாழ்வான் பகவத் ப்ரபாவத்தைப் பரக்கப் பேசாநிற்க அது கேட்டு ஸஹிக்கமாட்டாத இரணியன் நீ சொல்லுகிற பகவான் எங்குளன்? என்று உறுமிக் கேட்க; அவன் எங்குமுளன் என்ன; இரணியன் தனது வீட்டிலுள்ள ஒரு தூணைக் காட்டி இத் தூணிலுளனே வென்ன, 'கேட்கவேணுமா! தூணிலுமுளன் துரும்பிலுமுளன்' என்று ப்ரஹ்லாதாழ்வான் சொல்ல, உடனே அந்தத் தூணை அவன் தட்டினவளவிலே, * அளந்திட்ட தூணை அவன் தட்ட, ஆங்கே வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய், உளந் தொட்டிரணியனொண் மார்பகலம், பிளந்திட்ட கைகள் * என்கிறபடியே அத்தூணில் நின்றுந் தோன்றி இரணியனைப் புடைத்திட்டானென்கிற வரலாறு ப்ரஸித்தமானது. இந்த ப்ராதுர்ப்பாவமானது யாத்ருச்சிகமென்கிருர்; இங்ஙனேயொரு திவ்யமங்கள விக்ரஹபரிக்ரஹம் பண்ணினதும் யாத்ருச்சிகம்; தூணில் நின்றும் தோன்றியதும் யாத்ருச்சிகம். பண்டு இரணியன் வேண்டிக்கொண்டிருந்த வரம் எப்படிப்பட்ட தென்னில்; "மனிதர்களில் ஒருவராலும், விலங்குகளில் ஒன்றினாலும் படக்கடவேனல்லேன்; பகலிலும் இரவிலும் இறக்கக்கடவேனல்லேன்; வீட்டுக்கு வெளியிலும் உள்ளிலும் நிலத்திலும் விண்ணிலும் வீயக் கடவேனல்லேன்; ஆயுதத்தாலும் மாளக்கடவனல்லேன்" என்றிப்படி பல நிபந்தனைகள் கூறி வரம் வேண்டிப் பெற்றிருந்தனன். அந்த வரலாபத்திற்கு ஹாநியில்லாமே செய்தருளின அவதாரமாயிற்றிது. தனிப்பட மனிதனும் விலங்குமன்றிக்கே நரங்கலந்த சிங்கமென்கிற விலக்ஷணமானதொரு வடிவு கொள்ளப்பட்டது. பகலுமிரவுமாகாதபடி அந்தியம்போதிலே தோன்றிற்று. வீட்டுக்கு வெளிப்புறமும் உட்புறமுமாகாதபடி வாசற்படியிலிருந்து கொண்டு முடிக்கலாயிற்று. தரையிலும் வானத்திலுமாகாமே மடியிலே வைத்து மார்வகம் கீண்டனன். ஆயுதத்தினலாகாமே நகத்தினற் பிளந்தனன். இவையெல்லாம் இங்ஙனே யாகவேணுமென்று முந்துற ஆலோசித்து முடித்துச் செய்தபடியன்றே. அத்தனையும் யாத்ருச்சிகமாக நிகழ்ந்தபடி.

[அவந்த்ய ஜடரா.] ப்ரஸவம் செய்யாத வயிற்றுக்கு வந்த்ய ஜடரமென்று பெயர்; உலகத்தில் ஹிரண்யாஸுரனுடைய க்ருஹத்திலிருந்த ஒரு தூண்மட்டுமே அவந்த்ய ஜடரமாயிற்று. வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் "பக்தஸ்ய தாநவசிசோ: பரிபாலநாய பத்ராம் ந்ருஸிம்ஹகுஹநாம் அதிஜக்முஷஸ் தே, ஸ்தம்பைகவர்ஜமதுநாபி கரீச! நூநம் த்ரைலோக்ய மேத தகிலம் நரஸிம்ஹகர்ப்பம்" என்றருளிச் செய்தபடி ப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக எம்பெருமான் நரசிங்கவடிவு கொண்டு அந்தர்யாமியாயிருக்க நினைத்தபோது மூவுலகிலும் ஸகல பதார்த்தங்களிலுமே நரஸிம்ஹமூர்த்தியா யடங்கியிருந்தனன்; இங்குளனோ வென்று இரணியன் தட்டினவிடம் ஒன்றே யாதலால் அந்த ஓரிடம் மட்டுமே அவந்த்ய ஜடரமாயிற்று; நரஸிம்ஹ கர்ப்பமான மற்ற சகல ஸ்தலங்களும் வந்த்ய ஜடரமாயே யிருக்கிறபடி.

[க்ருஹஸ்தூணு] க்ருஹ சப்தமும் ஸ்தூணு சப்தமும் ஸமாஸமடையும்போது க்ருஹஸ்தூணமென்ருகக் கடவதென்று வியாகரணவிதி யிருக்கையாலே "மஹாஸுரக்ருஹே ஸ்தூணு" என்று பாடமாகில் நன்ரும் என்பர் பெரியோர். [வேதஸாம் பிதாமஹீ அபூத்] பகவானுக்கு மாதாவானவிடம் பகவத்புத்ரனுன நான்முகனுக்குப் பிதாமஹியாகக் கடவதிறே; கல்பந்தோறும் மாறி மாறி வருகின்ற ப்ரஹ்மாக்கள் பலராகையாலே அந்தப் பன்மையையிட்டு வேதஸாம் என்று பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணிற்று. ... ... (5)

வ்ரீடாவித்த வதாந்ய தாநவயசோ நாஸீர தாடீபட:
த்ரையக்ஷம மகுடம் புநந்நவது ந: த்ரைவிக்ரமோ விக்ரம:,
யத்ப்ரஸ்தாவஸமுச்ச்ரித த்வஜபடீ வ்ருத்தாந்த ஸித்தாந்திபி:
ஸ்ரோதோபிஸ் ஸுரஸிந்துரஷ்டஸு திசாஸௌதேஷு தோதூயதே. (6)

வ்ரீடா வித்தவதாந்யதாநவ யசோ நாஸீர தாடீ பட:—வெட்கத்தினல் வருத்தமடைந்த பெருவள்ளலான மஹாபலியின் யசஸ்ஸுக்கு முன்னேயோடிச் செல்லும் சேவகன் போன்றதும், த்ரையக்ஷம் மகுடம் புநந் — முக்கண்ண மூர்த்தியின் முடியைப் பரிசுத்தமாக்கா நின்றதுமான, த்ரைவிக்ரம: விக்ரம:—த்ரிவிக்ரம மூர்த்தியினுடையதான அடிவைப்பானது, ந: அவது—நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவது; (த்ரிவிக்ரமவிக்ரமத்தின் பெருமை உத்தரார்த்தத்தினல் கூறப்படுகிறது.) யத் ப்ரஸ்தாவ ஸமுச்ச்ரித த்வஜபடீ வ்ருத்தாந்த ஸித்தாந்திபி:—யாதொரு த்ரிவிக்ரம விக்ரமத்தினுடைய ப்ராரம்பத்தில் உயர வெடுக்கப்பட்ட த்வஜபடமே யென்று நிர்ணயிக்கலாம்படியுள்ள, ஸ்ரோதோபி:—ப்ரவாஹங்களாலே, ஸுரஸிந்து:—தேவகங்கையானது, அஷ்டஸு திசாஸௌதேஷு—எட்டுத் திசைகளாகிற மாடங்களின் மீது, தோதூயதே—மிகவும் அலையெறிகின்றதோ.

* * *—இந்த ச்லோகத்தில்,வாமநாபதானத்தை ஆக்ஷிப்தமாகவும், த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தை ஆபிதாநிகமாகவும் பேசி மகிழ்கிருர். தேவேந்திரனுடைய ப்ரார்த்தனையை நிறைவேற்றக் கருதிய பகவான் * மன்னன் தன் தேவிமார் கண்டு மகிழ்வெய்த * என்கிறபடியே மஹாபலியின் தேவிமாருட்படக் கண்டு மகிழும் படியாகக் கொண்ட கோலக் குறளுருவாய்ச் சென்று நின்ற வளவிலே அந்த வடிவின் வைலக்ஷண்யத்தையும், பேசின பேச்சின் வாசியையும் கண்டு நெஞ்சுருகி ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ண ஸித்தனுயிருந்தான் மஹாபலி. ஆனாலும் அபேக்ஷிதம் இன்ன

தென்று தெரிந்துகொண்டு கொடுப்போமென்று கருதி, 'மாணீ! என்னவேணும்?' என்று கேட்க, வாமனன் "என்னுடைய பாதத்தால் யானளப்ப மூவடி மண் மன்னு! தருக" என்றான்; அது கேட்டவாறே மஹாபலிக்கு மிகுந்த வெட்கமுண்டாயிற்று. 'கல்ப வ்ருக்ஷத்தினிடத்தில் கௌபீநதாநம் கேட்குமாபோலே ஸர்வஸ்வதாந ஸமுத்ஸுகனான என்னிடத்திலே இவன் தன்னுடைய குட்டைக் காலாலே மூவடி மண் வேண்டுகின்றானே!' என்று லஜ்ஜை கொண்டானாயிற்று மாவலி; அது சொல்லுகிறது [வ்ரீடாவித்தவதாந்ய தாநவ] என்று.

"இவன் தேவகார்யம் செய்யவந்த தேவாதி தேவனாகையாலே இவனுக்குக் கொடாதே" என்று சுக்கிரன் விலக்கச் செய்தேயும் மாவலி 'இவனில் மிக்க ஸத்பாத்ரமுண்டோ?' என்று நெஞ்சு நெகிழ்ந்து தாரைவார்த்து தத்தம் பண்ணினவாறே, தானம் பெற்ற மூவடிமண்ணைத் தன் காலால் அளக்கப்புக, *ஒண்மிதியிற் புனலுருவி யொருகால் நிற்ப ஒருகாலும் காமரு சீரவுணனுள்ளத் தெண்மதியுங் கடந்தண்டமீதுபோகி யிருவிசும்பினூடுபோயெழுந்து, மேலைத் தண்மதியுங் கதிரவனுந் தவிரவோடித் தாரகையின் புறந்தடவியப்பால்மிக்கு மண்முழுது மகப்படுத்து நின்ற வெந்தை* என்கிறபடியே விண்ணுலக முழுவதும் அளக்கப்பட்டதென்னும் வரலாற்றை வாய்விட்டருளிச்செய்யாமல் "வதாந்ய தாநவயசோநாஸீரதாடீபட: த்ரைவிக்ரமோ விக்ரம:" என்று சமத்காரசாலியான உக்திவிசேஷத்தாலே யருளிச் செய்கிறார். உலகத்தில் பெருவள்ளல்கள் பலருளரேனும் பகவானுக்கு தானம் செய்தவர் மஹாபலியிற்காட்டில் வேறொருவருமில்லையே; அப்படிப்பட்ட பாக்யம் பெற்றவன் மாவலியொருவனே யாதலால் இவனுடைய கீர்த்தி ஒரு நொடிப்பொழுதில் உலகமெங்கும் பரவத்தொடங்கிற்றாம்; ஒரு மஹாப்ரபு யாத்திரை செய்யப்புக்கால் ஒரு படன் முன்னோடிச் செல்பவனுண்டே; அவனை யொத்திருக்கின்றதாய்த்து த்ரிவிக்ரமனுடைய விக்ரமம். விக்ரமமாவது - உலகளப்பு; பராக்ரமமுமாம். எம்பெருமானுடைய திருவடி செல்லுமிடமெல்லாம் மஹாபலியின் புகழ் பரவாநின்றதென்றதாயிற்று.

இனி உத்தரார்த்தத்தால் ஸ்ரீ பாதநீர்த்த மவதரித்த பெருமை சொல்லுகிறது [யத்ப்ரஸ்தாவேத்யாதி.] * குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகைநீர்ப் பெய்து, மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்திக் கறைகொண்ட கண்டத்தான் சென்னிமேலேறக் கழுவினன், அண்டத்தான் சேவடியையாங்கு* என்றும், *அங்கையாலடிமூன்று நீரேற்று அயனலர்கொடு தொழுதேத்தக், கங்கை போதரக் கால் நிமிர்த்தருளிய கண்ணன்* என்றும் சொல்கிறபடியே, ஸத்யலோகத் தளவுஞ்சென்ற திருவடியை சதுர்முகப்ரஹ்மா தன்னுடைய கமண்டல நீர்த்தத்தினால் விளக்கின போது அந்த நீர்த்தம் மஹாகங்கையாய்ப் பெருகி எண்டிசைகளையும் பவித்திரமாக்கினபடி சொல்லிற்றாயிற்று. பெரிய திருமொழியில் (1-4-3) கொழுஞ்சுடர் சுழன்ற விலங்கலி லூரிஞ்சி மேல்நின்ற விசும்பில் வெண்துகில் கொடியென விரிந்து வலந்தரு மணிநீர்க் கங்கை* என்றபாசுரத்தில் "வெண்துகில் கொடியென" என்று திருமங்கையாழ்வா ரருளிச் செய்ததைத் தழுவி இங்கு "த்வஜபட" என்றருளிச் செய்தது. "த்வஜபட வ்ருத்தாந்த ஸித்தாந்திபி:' என்றது த்வஜபடஸத்ருசை:" என்றபடி. ஸித்தாந்த பதப்ரயோகம் பண்ணின் ஸ்வாரஸ்யாதிசயத்தால் இந்த

த்ரைவிக்ரமாபதானமே உலகளந்த மூர்த்தியின் பரத்வஸித்தாந்தம் பண்ணவல்ல தென்னுமிடம் ஸூசிதமாகிறது. பட்டர் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்திலே "விபோர் நாபீபத்ம:... ....ஸித்தாந்தயதி ந:" என்றருளிச் செய்ததும் இங்கு அநுஸந்தேயம். .... (6)

க்ரோதாக்நிம் ஜமதக்நி பீடநபவம் ஸந்தர்ப்பயிஷ்யந் க்ரமாத்
அக்ஷத்ராமபி ஸந்ததக்ஷ ய இமாம் த்ரிஸ்ஸப்தக்ருத்வ: க்ஷிதிம்,
தத்வா கர்மணி தக்ஷிணாம் க்வசந தாம் ஆஸ்கந்த்ய ஸிந்தும் வஸந்
அப்ரஹ்மண்யமபாகரோது பகவாந் ஆப்ரஹ்மகீட முநி:. (7)

ய:—யாவரொரு பரசுராமர், ஜமதக்நி பீடந பவம்—தமது தகப்பனாராகிய ஜமதக்நியை நலிந்ததனாலுண்டான, க்ரோத அக்நிம்—கோபத்தீயை, ஸந்தர்ப்பயிஷ்யந்—சமநம் செய்து கொள்ளக் கோலினவராய், இமாம் க்ஷிதிம்—இப்பூமியை அக்ஷத்ராம் அபி—க்ஷத்ரியப் பூண்டில்லாதபடி, க்ரமாத்—அடைவே, த்ரிஸ்ஸப்தக்ருத்வ:—மூவேழு தலைமுறை, ஸந்ததக்ஷ—வேரற வெட்டிப் பொகட்டாரோ க்வசந கர்மணி—ஒரு வேள்வி தன்னில், தாம் தக்ஷிணாம் தத்வா—அந்த பூமியை தக்ஷிணையாகக் கொடுத்துவிட்டு, ஸிந்தும் ஆஸ்கந்த்ய—கடலை வசப்படுத்திக் கொண்டு, வஸந்—அவ்விடத்தே வாழ்பவராய், பகவாந் ஸ: முநி:—வீர்யாதிகுண ஸம்பந்நரான அப்பரசுராம முனிவர், ஆப்ரஹ்மகீடம்—பிரமன் முதல் புழுவளவாவுள்ள ஸகல ப்ராணிஸமூஹங்களுக்கும், அப்ரஹ்மண்யம் அபாகரோது—அமங்களத்தைப் போக்க வேணும்.

* * *—இந்த ச்லோகம் பரசுராமாவதாரப்ரசம்ஸையாகத் திருவவதரித்தது, *வென்றிமா மழுவேந்தி முன்மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்ற தேவா* என்றும், *கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர்மழுவால் போக்கியதேவன்* என்றும் பேசப்படுகிற பரசுராமனுடைய கீர்த்தி பூர்வார்த்தத்தினால் கூறப்படுகிறது. [ஜமதக்நி பீடநபவம் க்ரோதாக்நிம் ஸந்தர்ப்பயிஷ்யந் இத்யாதி] க்ருதவீர்யனுடைய குமாரனான கார்த்த வீர்யார்ஜுநன் அத்ரி குமாரனாய் நாராயணாம்ச பூதனான தத்தாத்ரேய முனிவனை யாராதித்து அவனுடைய அநுக்ரஹத்தினால் ஆயிரந்தோளுடைமை முதலான பல பெருமைகளைப் பெற்றிருந்தான். இவன் ஒருகால் சேனையுடனே வனத்திற் சென்று வேட்டையாடிவந்து பரசுராமனது தந்தையான ஜமதக்நி முனிவனது ஆச்ரமத்தையடைந்து முனிவனநுமதியால் அங்கு விருந்துண்டு மகிழ்ந்து மீளுகையில், ஹோமதேநு முனிவனுக்குப் பலவளங்களையும் எளிதிற் கறந்தளிப்பதைக் கண்டதனால் அதனிடம் ஆசைகொண்டு அப்பசுவை அம் முனிவனனுமதியில்லாமல் பலாத்காரமாகக் கவர்ந்து செல்ல, அதனையறிந்த பரசுராமன் பெருங்கோபங் கொண்டு ஆயுதங்களுடனே சென்று கார்த்தவீர்யார்ஜுநனுடன் போர் செய்து அவனைப் பதினொரு அக்ஷௌஹிணி சேனையுடனே நிலைகுலைத்து அவனது ஆயிரந்தோள்களையும் தலையையும் தனது கோடாலிப் படையினால் வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றி கொண்டான். இங்ஙனேயானதும் கார்த்தவீர்யனது குமாரர்கள் பழிக்குப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று நிச்சயித்துப் பரசுராமனில்லாத ஸமயம் பார்த்துப் பர்ண சாலையினுட் புகுந்து அவனது தந்தையான ஜமதக்நியைத் தலை துணித்துப்போக, பின்பு வந்த பரசுராமன் அதனை

யறிந்து பெருஞ்சினங்கொண்டு சென்று அவ்வர்ஜுந குமாரர்களையும், உலகத்தி லுள்ள செருக்குக் கொண்ட பல அரசர்களையும் அழித்தொழித்து துஷ்ட க்ஷத்ரியப் பூண்டேயில்லாதபடி இருபத்தொரு தலைமுறையளவும் தீராத சினத் தனனுய் வெற்றி கொண்டனன். நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் *இருபத் தோர்கால் அரசு களைகட்டவென்றி நீண்மழுவா!* என்றருளிச் செய்தார். இவ்விதிஹாஸம் இங்குப் பூர்வார்த்தத்தாலருளிச் செய்யப்பட்டது.

இனி உத்தரார்த்தத்தில் மூன்றும் பாதத்தினுல் பரசுராமனுடைய மற்ருெரு பெருமை பேசப்படுகிறது. [தந்வா கர்மணி தக்ஷிணம் இத்யாதி.] பரசுராமன் ஸர்வ க்ஷத்ரியஸம்ஹாரம் செய்து பூலோகம் முழுவதையும் தன்னுடையதாக்கின பின்பு அப்பூமி முழுவதையும் காச்யப முனிவனுக்குத் தானஞ்செய்துவிட, பின்னொரு காலத்தில் அம்முனிவன் பரசுராமனைக் கர்வபங்கம் செய்யும் பொருட்டு 'எனக்குத் தானஞ் செய்திட்ட விடத்திலே நீ வஸித்திருத்தல் தகுதியோ?' என்ன, உடனே பரசுராமன் இடம் விட்டு அகன்று மேல்கடலிற் சென்று வருணனை வேண்டி அவனனுமதியின் மேல் சையமலையினின்று தனது கோடாலிப் படையை வலிமை யோடு வீசியெறிந்து அது சென்றுவிழுந்த அவ்வளவிடத்தைக் கடல் ஒதுங்கி அப்பால் சென்று தனக்கென்று அளிக்கப்பெற்று அங்குத் தங்கியிருந்தா னென்பது வரலாறு. ஆக இப்படிப்பட்ட பெருமைகள் படைத்த பரசுராமன் [ஆப்ரஹ்ம கீடம் அப்ரஹ்மண்யம் அபாகரோது] இம்முனிவன் கோபமே வடிவெடுத்தவனு யினும் கோபத்திற்கு விஷயமறிந்தவனுகையாலே ப்ரஹ்மாதி பிபீலிகா பர்யந்தமாக ஸகல ப்ராணி வர்க்கங்களுக்கும் தீமைகளைப் போக்கி நன்மையையளிக்கக் குறை யில்லையிறே. அங்ஙனேயளிக்கவேணுமென்று கோருகிறபடி. ... ... (7)

பாராவார பயோ விசோஷண கலா பாரீண காலாநல
ஜ்வாலாஜால விஹார ஹாரி விசிக வ்யாபார கோரக்ரம:,
ஸர்வாவஸ்த ஸக்ருத் ப்ரபந்நஜநதா ஸம்ரக்ஷணைக வ்ரதீ
தர்மோ விக்ரஹவாநதர்மவிரதிம் தந்வீ ஸ தந்வீத ந:. (8)

பாராவார பயோவிசோஷண கலா பாரீண காலாநல ஜ்வாலா ஜாலவிஹார ஹாரி விசிக வ்யாபார கோர க்ரம:—கடல்நீரை வற்றச் செய்கையாகிற கலையில் வல்லமை பெற்றதாய், ப்ரளய காலாக்நியின் ஜ்வாலாஸமூஹத்தின் விளையாட்டைக் கொண்டதான அம்புகளின் செயல்களினுடைய உக்ரத்தன்மையை யுடையவராய், ஸர்வாவஸ்த ஸக்ருத் ப்ரபந்ந ஜநதா ஸம்ரக்ஷண ஏக வ்ரதீ—எந்த நிலைமையி லிருப்பவர்களானுலும் ஒருகால் ப்ரபந்நர்களான ஜனங்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதையே முக்கியமான விரதமாகக் கொண்டவராய், விக்ரஹவாந் தர்ம: — தர்மமே வடிவெடுத்தது போன்றவரான, ஸ: தந்வீ—சார்ங்கபாணியான அந்த சக்ரவர்த்தி திருமகனர், ந:—அடியோங்களான நமக்கு, அதர்மவிரதிம் தந்வீத—தீய செயல் களினின்று விச்ராந்தியை விளைவித்தருள வேணும்.

* * * —இந்த ச்லோகத்தில் சக்ரவர்த்தி திருமகனுருடைய திருவவதாரத்தில் ஏக தேசாநுபவம் செய்கிறபடி. *ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி* என்று விபீஷணுழ்வான் சொன்ன சொல்லில் ஆதராதிசயத்தாலே ஸமுத்ர ராஜனை

நோக்கி சரணாகதி செய்து * நிசாஸ் திஸ்ரோதிசக்ரமு: * என்கிறபடியே மூன்று நாள் கடந்தவளவிலும் ஸமுத்ர ராஜன் வந்து முகங்காட்டிற்றிலனாக *க்ரோத மாஹாரயத் தீவ்ரம்* என்கிறபடியே மிக்க சீற்றத்தை ஆவாஹநஞ் செய்து கொண்டு *அஸமர்த்தம் விஜாநாதி மாமயம் மகராலய: .., சாபமாநய ஸௌமித்ரே! சராம்ச்ச ஆசீவிஷோபமாந், ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி பத்ப்யாம் யாந்து ப்லவங்கமா: * என்று கடலை வற்றச்செய்வதாக உத்யோகித்த அவஸரத்தை நோக்கி இதில் பூர்வார்த்தமருளிச் செய்யப்படுகிறது. வால்மீகி மஹர்ஷியானவர் நாரதமஹர்ஷியை நோக்கி *கோ ந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந் கச்ச வீர்யவாந்* என்று தொடங்கி ப்ரச்நம்பண்ணி வருகையில் *கஸ்ய பிப்யதி தேவாச்ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே* என்பது முடிவான ப்ரச்நமாக நின்றது. அந்த வினவுக்கு லக்ஷ்யமாகக் கூடிய அபதாநமாயிற்று இது. மஹா வீரனென்றும் மஹா சூரனென்றும் ப்ரக்யாதரான பெருமாளுடைய திவ்ய சரித்திரங்களிலே இந்த சரித்ர விசேஷத்தை யெடுத்துரைக்க வேணுமென்கிற அபிநிவேச முண்டாயிற்று ஸ்வாமிக்கு; * வேலை வேவ வில்வளைத்த வெல்சினத்த வீர! * என்கிற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தை யநுஸந்தித்துக்கொண்டே பூர்வார்த்த மருளிச் செய்கிறபடி.

"பாராவாரபயோ விசோஷணகலா பாரீண" என்பதும் "காலாநல ஜ்வாலா ஜாலவிஹாரஹாரி" என்பதும் விசிக விசேஷணங்களாகையாலே விசேஷணோபயபத கர்மதாரயஸமாஸம் கொள்ளக் கடவது. வால்மீகிமஹர்ஷியால் ஆசீவிஷோபமங்களாகச் சொல்லப்பட்ட ராமபாணங்கள் எப்படிப்பட்டவையென்னில், பாராவாரபயோ விசோஷண கலாபாரீணங்களாயும், காலாநல ஜ்வாலாஜால விஹாரஹாரிகளாயுமிருப்பவை. பாராவாரமென்று கடலுக்குப் பெயர்; அதில் நீரை நிச்சேஷமாக வற்றச்செய்கையாகிற கலையிலே பாரங்கதங்கள் ராமபாணங்கள். பெருமாள் * ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி* என்று அச்சமுறுத்தினரேயல்லது சோஷணம் செய்திலரே. ஆகவே இந்த விசேஷணம் ராமபாணத்திலே அந்வயிக்க ஔசித்யமில்லையென்று கொண்டு சிலர் காலாநலத்திற்கு விசேஷணமாக அந்வயித்து ப்ரலயகாலாக்நியானது பாராவாரபயோ விசோஷண கலாபாரீணம் - என்பதாகச் சொல்லுவர்கள்; அது வக்த்ருவிவக்ஷிதமுமன்று, ஸமஞ்ஜஸமுமன்று; ராமபாணம் பாராவாரபயோ விசோஷணம் செய்து தலைக்கட்டாவிட்டாலும் ஸ்வரூப யோக்யதையில் குறையில்லாமை கொண்டு அருளிச்செய்தபடி. [காலாநல ஜ்வாலாஜால விஹாரஹாரி...] ப்ரளயகாலாக்நியின் ஜ்வாலாஜாலங்கள் செய்யும் விஹாரத்தை ராமபாணங்களும் செய்யவல்லவை யென்றபடி. ஆக மஹாவீரத்வோபபாதநம் செய்தற்றது.

இனி மூன்றாவது பாதத்தினால் "சரணாகதவத்ஸல:" என்று பிராட்டியறுதியிட்ட மஹாகுணம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. இந்த மஹாகுணத்தைப் பெருமாள் ஸமுத்ர சரணாகதிக்கு முன்பும் காட்டினார், பின்பும் காட்டினார். முன்பு காட்டினது ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் விஷயத்திலே; பின்பு காட்டினது ஸமுத்ர ராஜன் விஷயத்திலேயே சப்த ஸந்நிவேசத்தை நோக்குமிடத்து *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி ஏதத் வ்ரதம் மம * என்கிற அபய ப்ரதான ச்லோகத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே இதை அருளிச் செய்வதாக விளங்கா நின்றது. 'ஸ்க்ருத் ப்ரபந்ந... வ்ரதீ' என்கிற சொற்களை

நோக்குக. * ஸர்வாவஸ்த * என்றது "ஸர்வாவஸ்தாம் கதோபி வா" என்கிற ப்ரமாண வசனத்தில் நோக்காக; ஒரு வ்யக்தி பக்கலிலே ஏககாலத்திலே ஸர்வாவஸ்தைகளும் கூடமாட்டாவாயினும், ஜநதா என்று ஜநஸமூஹத்தை இங்குச் சொல்லியிருக்கையாலே அனேக வ்யக்திகளிடத்திலே ஸர்வாவஸ்தைகளும் கூடியிருக்கக் குறையில்லையென்று கொள்க. யாரேனுமொருவர் எந்த அவஸ்தையிலே கிடந்தாலும் * ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய * என்கிற அபயப்ரதாந ச்லோகத்தில் விச்வாஸாதிசயத்தாலே ஸக்ருத்ப்ரபத்தி பண்ணின வளவிலே அந்த வ்யக்தி விசேஷத்தை ரக்ஷ்யகோடியிலே அடைப்பாக்கிக் கொண்டு தத்ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாயிருக்கை சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு அஸாதாரணாகாரமாயிற்று.

[தர்மோ விக்ரஹவாந்] *ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்று மாரீசன் நிலைகண்டு கூறின விஷயமாயிற்றிது. முமுக்ஷுப்படியில் "தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணப் பிறந்தவன்தானே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று என்கையாலே ஸாக்ஷாத் தர்மம் தானே யென்கிறது" என்றருளிச் செய்ததுமிங்கே அநுஸந்தேயம். ஸித்த தர்மமென்றும் ஸாத்ய தர்மமென்றும் தர்மம் இருவகைப்படும். ஸாத்ய கர்மத்தை ஆபாஸ தர்மமென்றும் சொல்லுவதுண்டு. * தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய * என்றவிடத்திலே ஸ்தாபநீயதயா அபிமதமான தர்மம், ஸநாதந தர்மமாய் ஸாக்ஷாத் தர்மமான தானேயாகையாலே * தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய* என்றதும் * ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய * என்றதும் பரஸ்பர விருத்தமல்ல. கண்ணபிரானைச் சொல்லுமிடத்து * க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் * என்று சொல்லிற்று. ராமபிரானைச் சொல்லுமிடத்து* ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: *என்று சொல்லிற்று. ஆக தர்மமே வடிவெடுத்தவர் பெருமாளென்கை. [தந்வீ] * சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்ட பெருமாள். [ஸ: ந: அதர்மவிரதிம் தந்வீத] தர்மமூர்த்தியைப் பணிவதற்குப் பலன் அதர்ம வைமுக்ய்யமேயிறே. அதர்ம மார்க்கத்தில் நின்றும் விச்ராந்தி பெற்று தர்மமூர்த்தி பக்கலிலேயே ஈடுபட்டிருப்போமென்றதாயிற்று. (8)

பக்கத்கௌரவ பட்டண ப்ரப்ருதய: ப்ராஸ்த ப்ரலம்பாதய:
தாலாங்கஸ்ய ததாவிதா விஹ்ருதய: தந்வந்து பத்ராணி ந:,
க்ஷீரம் சர்க்கரயேவ யாபிரப்ருதக் பூதா: ப்ரபூதைர் குணை:
ஆகௌமாரக மஸ்வதந்த ஜகதே க்ருஷ்ணஸ்ய தா: கேளய: (9)

பக்கத் கௌரவ பட்டண ப்ரப்ருதய:—கௌரவபட்டணமான ஹஸ்திநாபுரி முதலானவற்றைக் கவிழச் செய்தவையும், ப்ராஸ்த ப்ரலம்ப ஆதய:—ப்ரலம்பாஸுரன் முதலானவர்களை முடித்தவையும், ததாவிதா:—மற்றும் பலவகைப் பட்டவையுமான, தாலாங்கஸ்ய விஹ்ருதய: —பலராமனுடைய விளையாடல்கள், ந: பத்ராணி தந்வந்து—நமக்கு மங்கலங்களை விளைவிக்கவேணும்; சர்க்கரயா க்ஷீரம் இவ—சர்க்கரையோடு கூடின பால் போலே, க்ருஷ்ணஸ்ய ஆகௌமாரகம் தா: கேலய:—கண்ணபிரானுடைய பாலப் பிராயமே பிடித்துண்டான அந்த விளையாடல்கள், யாபி: அப்ருதக் பூதா:—எந்த பலராமசேஷ்டைகளோடே கூடினவைகளாகி, ப்ரபூதை: குணை:—மிகச்சிறந்த ஸௌசீல்யாதி குணங்களாலே, ஜகதே அஸ்வதந்த உலகுக்கு ருசித்தனவோ.

* * * நம்பி மூத்தபிரானென்னும் பலராமனுடைய திவ்ய சரித்திரத்தை யநுபவிப்பதாமிந்த ச்லோகம். நம்பி மூத்தபிரானும் கண்ணபிரானும் ஒருவரை யொருவர் விட்டுப் பிரியாதே கூடியிருந்து குளிர்ந்தவர்களிறே. * முன்னலோர் வெள்ளிப் பெருமலைக் குட்டன் மொடு மொடு விரைந்தோடப், பின்னைத் தொடர்ந்த தோர் கருமலைக் குட்டன் பெயர்ந்தடியிடுவது போல், பன்னி யுலகம் பரவியோவாப் புகழ்ப் பலதேவனென்னும், தன்னம்பி யோடப் பின்கூடச் செல்வான்* என்று பெரியாழ்வாரும், *பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு பலதேவற்கோர் கீழ்க்கன்றாய்* என்று பெரியாழ்வார் திருமகளாரு மருளிச் செய்தவை காண்க. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் காளியமர்த்தநம் கூறப்புகுந்த ஸ்ரீபராசரபகவான் * ஏகதா து விநா ராமம் க்ருஷ்ணோ ப்ருந்தாவநம் யயௌ* என்று தொடங்கினர். இதை யநுஸரித்தே பட்டர் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்திலே * யத்விச்லேஷலவோபி காளியபுவே கோலாஹலாயாபவத்* என்றருளிச்செய்தார். "தமையன் ஒரு க்ஷணம் பேர நிற்கில் தம்பி பாம்பின் வாயிலே விழும்படி யாயிற்றிறே" என்பர் பெரியோர். நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் "தனிமையும் பெரிதுனக்கு. இராமனையு முவர்த்தலை உடன் திரிகிலை யென்றென் றூடுற என்னுடையாவி வேமால்" என்றருளிச்செய்கிறார். கண்ணபிரான் நம்பிமூத்தபிரானோடு கூடவே செல்லச் செய்தேயும் அஸ்தாநபய சங்கையாலே 'கண்ணா! நீ காட்டிலே திரியாநின்றாய்; எழும்பூண்டெல்லாம் அஸுரப் பூண்டாயிராநின்றது; பலராமன் உடனிருக்கின்றானே யென்று ஆறியிருப்பதற்கு மில்லை; அவனை நீ பிரியாதிருந்தாயாகில் அவத்ய சங்கைக்கு அவகாசமிராது கிடாய்; நீயோ அவனோடு சேர்த்தியற்றுத் திரிகின்றாயே; அதனால் என்னாகுமோவென்று அஞ்சுகின்றேன்' என்று வயிறு பிடிக்கிறாராழ்வார். இவற்றால், பெரும்பாலும் க்ருஷ்ண பலராமர்களுக்குச் சேர்த்தியேயுள்ள தென்னுமிடம் தெரியவரும். இருவருடைய சரித்திரமும் சேர்ந்தே பரம போக்யமாகிறது. பாலும் சர்க்கரையும் தனித் தனியும் போக்யமானாலும் இரண்டும் சேர்ந்து பரம போக்யமாகிறாப்போலே ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராம சரித்திரங்களிரண்டும் சேர்ந்து பரமபோக்யமாகின்றனவென்று இங்கு அருளிச்செய்வது மிகப் பொருத்தமானது. *மைந் நம்பு வேற் கண்நல்லாள் முன்னம் பெற்ற வளைவண்ண நன்மாமேனி, தன்னம்பி நம்பியுமிங்கு வளர்ந்தது அவனிவை செய்தறியான், பொய்ந்நம்பி புள்ளுவன் கள்வம் பொதியறை போகின்றவா தவழ்ந்திட்டு, இந்நம்பி நம்பியா! ஆய்ச்சியர்க்குய்வில்லை என்செய்கேனென் செய்கேனோ?* என்று ஒரு கோபீஸமாதியாலே திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்கிறபடி மிகவழகியது. இப்பாசுரத்தின் கருத்தாவது—இத்திருவாய்ப்பாடியிலே பலராமனும் வளராநின்றான்; அவன் ஒருவிதமான வம்புதும்பும் செய்வதில்லை; இக் கண்ணபிரானே பொறுக்கொணாத் தீம்புகள் செய்து போருகின்றானென்கை. பலராமனுடைய ஸாதுத்வமும் கண்ணனுடைய துஷ்டத்வமும் சேர்ந்து பரம போக்யதையை யளிக்கின்றன போலும். *கொந்தளமாக்கிப் பரக்கழித்துக் குறும்பு செய்வானோர் மகன்* என்றும் *அல்லல் விளைத்த பெருமான்* என்றும் *மெய் போலும் பொய்வல்லன்* என்றும் *தருமமறியாக் குறும்பன்* என்றும் தீம்பிலே முதிர்ந்த நின்ற தம்பியின் சரிதையும், இந்நிலைக்கு எதிரான நிலையிலே நின்ற தமையன் சரிதையும், கூடிப் பரமபோக்ய மாகின்றதாய்த்து ஸ்வாமி தேசிகனுக்கு.

[பக்கத் கௌரவபட்டண ப்ரப்ருதய:] கௌரவபட்டண மென்பது ஹஸ்திநாபுரம்; அதை யொருகால் பலராமன் தனது ஹலாயுதத்திலே மாட்டிக் கவிழ்த்தன னென்னுங் கதை இதில் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று [ப்ராஸ்த ப்ரலம்பாதய:] *தேனுகன் பிலம்பன் காளியனென்னுந்தீப் பப் பூடுகளடங்க வுழக்கி* என்று பெரியாழ்வார் ப்ரலம்பாஸுரவதத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ண சேஷ்டிதமாகவே கூறி யநுபவித்திருந்தாலும் *பிலம்பன் தன்னைப் பண்ணழியப் பலதேவன் வென்ற பாண்டி வடத்து* என்ற நாச்சியார் திருமொழியின்படியும் புராண வரலாற்றின் படியும் அது பலராம சேஷ்டிதமேயாம். சூர்ப்பணகையின் அங்கபங்கம் இளைய பெருமாள் செய்ததா யிருக்கச்செய்தேயும் ஆழ்வார்கள் அதனைப் பெருமாள் செய்த செயலாகவே அருளிச்செய்வர்களிறே. அதுபோலவே ப்ரலம்பாஸுர வதத்தை ஸ்ரீ க்ருஷ்ண க்ருதமாகச் சொல்லுவதிலும் குறையில்லையாம்.

[தாலாங்கஸ்ய] தாலவ்ருக்ஷத்தை த்வஜமாகவுடைய னென்னுங் காரணத்தி னல் நம்பிமூத்தபிரானுக்குத் தாலாங்கனென்று திருநாமம். "தாலாங்கோ முஸலீ ஹலீ" என்ற நிகண்டுவும் காண்க. [ததாவிதா விஹ்ருதய:] கண்ணபிரானோடு கூடி நிகழ்த்திய விஹாரங்கள் அப்ரமேயங்களாகையாலே 'ததாவிதா.' என்னு மித்தனை. [ந: பத்ராணி தந்வந்து.] விஹாரங்களைச் செய்தருளிய நம்பிமூத்த பிரான் நமக்கு க்ஷேமங்களை யளித்தருள வேணுமென்பதே பரமதாத்பர்யம். விஹாரங்களினிடத்தே ப்ரார்த்திப்பதானது விஹார கர்த்தாவினிடத்தே ப்ரார்த் திக்கிறபடியாமத்தனை. ... ... (9)

நாதாயைவ நம:பதம் பவது ந: சித்ரைச் சரித்ர க்ரமை:
பூயோபிர் புவநாந்யமூநி குஹநாகோபாய கோபாயதே,
காலிந்திரஸிகாய காலியபணி ஸ்பாரஸ்படா வாடிகா
ரங்கோத்ஸங்க விசங்கசங்க்ரமதுரா பர்யாயசர்யா யதே. (10)

பூயோபி: சித்ரை: சரித்ரக்ரமை: — பலவகைப்பட்ட ஆச்சர்ய சேஷ்டித விசேஷங்களாலே, அமூநி புவநாநி — இந்தவுலகங்களை, கோபாயதே — காத்தருள்பவ னும், காலிந்தீ ரஸிகாய — யமுனைத்துறை விளையாட்டில் ருசி கண்டவனும், காளிய பணி ஸ்பார ஸ்படா வாடிகா ரங்க உத்ஸங்க விசங்க சங்க்ரம துரா பர்யாய சர்யா:— காளிய நாகத்தின் விசாலமான பணமண்டலமாகிற நாட்ய மண்டப மத்யத்திலே நிர்ப்பயமாக நடனத்தை நிர்வஹிப்பது முதலான செயல்களை, யதே — அடைந்திருப்பவனுமான, குஹநாகோபாய நாதாய ஏவ — கோபாலக்ருஷ்ண பகவான் பொருட்டே, ந: நம:பதம் பவது — நமது நமஸ்காரோக்தியாகுக.

* * * ஸ்ரீ க்ருஷ்ணவதார சேஷ்டிதாநுபவபரமாய்ச் செல்லுகிறது இந்த ச்லோகம். கீழ் ச்லோகத்திலே நம்பிமூத்தபிரானுடைய சரித்திரமும் கண்ண பிரானுடைய சரித்திரமும் ஒன்றுகூடியே பரமபோக்யமாகின்றன வென்றதனால் அவ்விரண்டு திருமூர்த்திகளும் ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரியாமல் கூடியே களிப்பர்களென்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. ஒருகால் ஒருவரை யொருவர் விட்டுப் பிரிந்தவாறே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை இந்த ச்லோகத்தினல் [உத்தரார்த்தத்திலே] அருளிச் செய்து அநுபவிக்கிறார்.

[ந: நம:பதம் நாதாயைவ பவது] * நம உக்திமதீமஹே * நமோவாகம தீமஹே * என்னுமாபோலே சொல்லுகிறதாயிற்றிதுவும். வாசிகமான ப்ரண

மோக்ஷமும் காயிகமான ப்ரணுமாநுஷ்டானத்தின் ஸ்தானத்திலே நின்று காரியகரமாகக் குறையில்லை. 'கோபீ ஜநநாதனென்றும் யதுகுலநாதனென்றும் மதுராநாதனென்று மிப்புடைகளிலேயுள்ள ப்ரஸித்திகளைத் திருவுள்ளம்பற்றி நாதாய என்றருளிச் செய்தது. கண்ணபிரான் பொருட்டு என்றபடி. [குஹநா கோபாய] அவனுடைய பராத்பரமான ஸ்வரூபத்திலே யாதவத்வ கோபாலத்வாதிகள் ஒன்றும் இல்லையாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே கோபாலத்வத்தை ஆவாஹநம் செய்துகொண்டபடி. குஹநாசப்தார்த்தமிதுவேயாகக்கடவது. கோநிரை காப்பதற்குக் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக் குடையை யெடுத்தபோது *கொடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமுமழிந்தில வாடிற்றில வடிவேறு திருவுகிர் நொந்துமில* என்னும்படியாக ஏழுநாள் ஏகரூபமாக நின்றவளவிலே இடையர்களெல்லாருங்கூடி இவனைத் தேவனாக அதிசங்கித்துக் கேள்வி கேட்கையில் *அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத:* என்று, நானும் இடையர்களாகிற வுங்களுக்குள்ளே ஒரு இடையனாகப் பிறந்தவனே யல்லது தேவனுமல்லேன் தானவனுமல்லேன் என்றான். இதையிட்டு ''தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள் போலே'' என்று ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணையவதரித்தது. கோபாலனாகிச் செய்த செயல்களெல்லாம் லோகஸம்ரக்ஷணத்திலேயே உபக்ஷீணங்களென்கிறார் [பூயோபி: சித்ரை: சரித்ரக்ரமை: அமூநி புவநாநி கோபாயதே] என்பதனால். கன்றுகளோடச் செவியில் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டது, எண்ணெய்க் குடத்தை யுருட்டி யிளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக் கண்ணைப் புரட்டி விழித்தது, வெண்ணேய் விழுங்கி வெறுங் கலத்தை வெற்பிடையிட்டதனோசை கேட்டது, அருகிருந்தார்தம்மை யநியாயஞ் செய்தது, இல்லம் புகுந்தொரு மகளைக் கூவிக் கையில் வளையைக் கழற்றிக் கொண்டு கொல்லையில் நின்றுங் கொணர்ந்துவிற்ற அங்கொருத்திக்கு அவ்வளை கொடுத்து நல்லன நாவற்பழங்கள் கொண்டு நானல்லேனென்று சிரித்தது, ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவார்களைச் சேற்றாலெறிந்து வளைதுகில்கைக் கொண்டு காற்றில் கடியனாயோடியகம்புக்கு மாற்றமும் தாராதிருந்தது, வண்ணக் கருங்குழல் மாதர்வந்தலர் தூற்றிடப்பண்ணிப் பலசெய்து பாடியெங்குந்திரிந்தது, சந்தமலர்க்குழலாளொருத்தி தனியே விளையாடுமிடங் குறுகிப் பந்துபறித்துத் துகில்பற்றிக் கீறிப் படிறுசெய்தது, புள்வாய் பிளந்து சகடமிறச் சாடிப் பேய்ச்சிமுலை சுவைத்து மாவாய் பிளந்து மருதஞ் சாய்த்து அளை வெண்ணெயுண்டாப் புண்டிருந்தது முதலான சரிதைகளிலே எதைச் சிந்தித்தாலும் *ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத:, த்யக்த்வா தேஹம் புநர் ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந * என்று தானே கீதையில் அருளிச்செய்தபடியே ஸம்ஸாரபந்த விமுக்தி பூர்வக மோக்ஷப்ராப்தியே பலிக்குமாகையாலே '' சித்ரை: சரித்ரக்ரமை: அமூநி புவநாநி கோபாயதே'' என்னக் குறையில்லையிறே. * வதுவை வார்த்தையு ளேறுபாய்ந்ததும் மாயமாவினைவாய் பிளந்ததும் மதுவைவார் குழலார் குரவை பிணைந்த குழகும், அதுவிதுவுது வென்னலாவனவல்ல என்னையுன் செய்கை நைவிக்கும் * என்று நம்மாழ்வாரும், * இங்கிதம் நிமிஷிதஞ்ச தாவகம் ரம்யமத்புத மதிப்ரியங்கரம் * [ஸுந்தர பாஹுஸ்தவே] என்று ஆழ்வானுமருளிச் செய்தபடியே ஸ்ரீ கிருஷ்ண சேஷ்டிதங்களிலே இதுவதுவுது வென்னும் வாசியின்றிக்கே ஒவ்வொன்றும்

அநுஸந்தான மாத்திரத்தினுல் ஸம்ஸாரி சேதந ஸம்ரக்ஷண ஸமர்த்தமாயிருக்கு மாயிற்று.

[காளிந்தீரஸிகாய] தூய பெருநீர் யமுனைத் துறையிலே செய்த திருவிளையாடல்களையெல்லாம் நினைந்து நைந்துள் கரைந்துருகி அருளிச்செய்கிற விசேஷணமாயிற்றிது. பராத்பரனுனவன் விரஜாதீரத்தைவிட்டு இந் நிலத்திற்கு எழுந்தருளும் போதுகளில் அந்த விரஜைதானே ஸரயுவாகவும் யமுனையாகவும் வடிவெடுக்குமென்பர். அயோத்திமா நகரிலே ஸ்ரயூநதியிருந்தும் சக்கரவர்த்தி திருமகனுர் அதிலே புக்கு ஆடினமையை ஸ்ரீ ராமாயணம் ஓரிடத்திலும் தெரிவித்ததில்லை. க்ருஷ்ணுவதார சேஷ்டிதங்கள் பெரும்பாலும் யமுநாநதியை க்ருதார்த்தமாக்கினவை காணும். * இங்குத்தை வாழ்வையொழியவேபோய் யமுனைக்கரைக்கென்னையுய்த்திடுமின் * என்ருளாண்டாள்; * ஸரயுக்கரைக்கென்னை யுய்த்திடுமின் * என்று பேசினுராருமில்லை.

* காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்ந்திட்டு அவன் நீண்முடியைந்திலும் நின்று நடஞ்செய்த வோரபதானத்திலே யீடுபட்டுப் பேசுகிறுர் [காளியபணிஸ்பாரஸ்படாவாடிகேத்யாதி] யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்னியினுல் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளியனென்னுங் கொடிய நாகத்தைக் கொழுப்படக்க நினைத்த கண்ணபிரான் * பல்லவந்திகழ் பூங்கடம்பேறி அக்காளியன் பணவரங்கில் ஒல்லை வந்து உறப் பாய்ந்து அருநடஞ்செய்த வும்பர் கோன் *என்றும் * நஞ்சுமிழ் நாகங் கிடந்த நற்பொய்கை புக்கு அஞ்சப் பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள் செய்த அஞ்சனவண்ணன் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த நாகத்தின் தலைமீது நின்று நிச்சங்கமாகச் செய்த தாண்டவத்தைப் பேசுகிறபடி. இவ்வபதானத்தை யாதவாப்யுதயத்திலே அருளிச்செய்யுமிடத்து (4-125.) *அபஜத யமுநா விசுத்திமக்ர்யாம் சமிதபஹிர்மத ஸம்ப்லவா த்ரயீவ * என்று கூறினது இங்கே அநுஸந்தேயம். ஐந்தலைவாழ் நாகமான காளியன் யமுனையாற்றைக் கலக்கிக் கெடுத்தது விஷவாக்குக்களான புறமதத்தவர்கள் யதேச்சமாகக் கூறும் தவறுன பொருள்களாலே வேதத்தைக் கெடுத்தபடி யென்றும், யமுனையில் நேர்ந்த கெடுதலை கண்ணபிரான் நீக்கி யமுனையை எல்லாரும் இனிமையாகப் பருகும்படி செய்தது— வேதத்தில் பிறர் கூறின அபார்த்தங்களை எம்பெருமானுர்போல்வார் நீக்கியருளி வேதத்தை ஸத்துக்களுக்கு உபஜீவ்யமாக்கினபடி யென்றும் அருளிச் செய்தவிது ஸ்வாப தேசார்த்த முறையிலே ஸுஸங்கதம். காளியன் ஐந்து தலைகளாலும் நஞ்சையுமிழ்ந்து நாசம் விளைத்ததுபோல் புறமதத்தவர்கள் ஐந்துவிதமான துர்வாதங்களாலே நாசம் விளைவிக்கின்றனர். எங்ஙனேயென்னில்; ஈச்வரனே யில்லையென்னுதல், ஈச்வரன் உண்டெனிலும் அவன் அநுமானத்தினுல் ஸித்திப்பவனேயன்றி சாஸ்திரத்தால் ஸித்திப்பவனல்லனென்னுதல், சாஸ்திரங்களைக் கொண்டே ஈச்வரனை யங்கீகரித்தும், அவனுக்குத் திருமேனியும், திருக்கல்யாண குணங்களும் இல்லை யென்னுதல், ஈச்வரன் ஒருவனே யல்லன், பல ஈச்வரர்களுளர் என்னுதல், பிரபஞ்சமே யில்லை, ஸர்வம் சூன்யம் என்னுதல்—ஆக இப்படிப்பட்ட ஐவகையான அபார்த்தங்களினுல் புறமதத்தவர்கள் வேதங்களைக் கெடுக்க, அந்தக் கெடுதல்களைப்

பரம வைதிக ஸார்வ பௌமர்கள் ஸ்வதிவ்யஸூக்தி ஸுதாவ்ருஷ்டிகளாலே போக்கியருள்வதுமன்றிக்கே, காளியன் தலையிலே கண்ணபிரான் அடியிட்டு நடனம் புரிந்தாப்போல * நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள்மீதே * என்றும், * ததந்யமத துர்மத ஜ்வலித சேதஸாம் வாதிநாம் சிரஸ்ஸு நிஹிதம் மயா பதமத க்ஷிணம் லக்ஷ்யதாம் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே தீயார்களின் தலைமீதடியிட்டுத் தாண்டவமுமாடுவர்கள்.

ச்லோகத்தின் முடிவில் பர்யாயசர்யாய, என்றும் தே என்றும் சிலர் பதம் பிரிப்பர்கள்; அது ஸங்கத மன்று; பர்யாயசர்யா:, யதே என்று பதச் சேதமாகக் கடவது. இண்தாதுவிலே சத்ர் ப்ரத்யயாந்தமாக நிஷ்பந்நமாகிற சப்தம் யந் என்பது; அதன் சதுர்த்த்யேக வசநரூபம் யதே என்பது. ப்ராப்நுவதே என்றபடி. ... ... * (10)

பாவிந்யா தசயா பவந்நிஹ பவத்வம்ஸாய ந: கல்பதாம்
கல்கீ விஷ்ணுயசஸ்ஸுத: கலிகதாகாலுஷ்ய கூலங்கஷ:,
நிச்சேஷக்ஷதகண்டகே க்ஷிதிதலே தாராஜலௌகைர் த்ருவம்
தர்மம் கார்த்தயுகம் ப்ரரோஹயதி யந்நிஸ்த்ரிம்ச தாராதர:. (11)

பாவிந்யா தசயா—இனி விளையப்போகிற அவதாரத்தோடு, இஹ பவந்—தசாவதாரப் பெருமாள் ஸன்னிதியான இவ்விடத்திலே ஸத்தை பெற்றிருப்பவரும், விஷ்ணுயசஸ்ஸுத:—விஷ்ணுயசஸ்ஸென்பவர்க்குப் புத்திரனுக அவதரிக்கப் போகிறவரும், கலிகதா காலுஷ்ய கூலங்கஷ:—கலி கல்மஷங்களைத் தொலைக்கப்போகிறவருமான, கல்கீ—கல்கிபகவான், ந: பவத்வம்ஸாய கல்பதாம்—நமது பிறவித் துயரை யறுக்கவல்லவராக வேணும். (கல்கிபகவானது பெருமையை விவரிப்பது உத்தரார்த்தம்.) யத் நிஸ்த்ரிம்ச தாராதர:—எந்த கல்கி பகவானுடைய கத்தியாகிற காளமேகமானது, நிச்சேஷக்ஷத கண்டகே க்ஷிதிதலே—மிச்சமின்றி யொழிக்கப்பட்ட கண்டகர்களை [பாபிகளை] யுடையதாகச் செய்யப்பட்ட பூமண்டலத்திலே, தாரா ஜல ஓகை:—கத்தி முனையாகிய ஜல ப்ரவாஹங்களினுலே, கார்த்தயுகம் தர்மம்—க்ருதயுக தர்மத்தை, த்ருவம் ப்ரரோஹயதி—நிச்சயமாக அபிவிருத்தி செய்விக்கப் போகின்றதோ.

* * *இனி பவிஷ்யத்தாகச் சொல்லப்படுகிற கல்கியவதாரத்தைப் பற்றிப் பேசுவது. கூரத்தாழ்வான் ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவத்திலும், பட்டர் ஸ்ரீ ரங்க ராஜ ஸ்தவ-உத்தர சதகத்திலும் இவ்வவதாரத்தைப்பற்றி யருளிச்செய்கையில் "பகவானே! தேவரீர் கல்கியவதாரம் என்றைக்கோ செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறது. அவ்வவதாரம் இப்போதே செய்தருள ஆவச்யகதையுள்ளபடியாலே எங்கள் கண்முகப்பே செய்தருளவேணும்" என்று அபேக்ஷித்தார்கள். பகவானுடைய எல்லா அவதாரங்களுமே தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாகவாறுலும் கல்கியவதாரம் விசேஷித்து க்ருதயுகதர்ம ப்ரவர்த்தநார்த்தமாகையாலே அதுதன்னையருளிச்செய்கிருரிங்கு.

புருஷோத்தமனுகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் க்ருஷ்ணுவதாரம் செய்தருளி மண்ணின் பாரத்தை நீக்கித் தருமநெறிகளை நிறுத்தித் தன்னடிச் சோதிக்கெழுந்

தருள, உடனே இப்புவியில் கலிபுருஷன் செங்கோல் செலுத்தப் புகுந்து, அதர்மம் அவிவேகம் அநாசாரம் முதலியவற்றை மெல்ல ஜனங்களிடத்தில் உண்டுபண்ணிக் கொண்டு வந்து நெடுநாள்வரையில் முற்றிவிட்டான். இங்ஙனம் கலி முற்ற முற்ற ஜனங்கள் அல்பாயுஸ்ஸுக்களாவார்கள்; சரீரத்தில் வளர்த்தியும் வலிவும் குறைந்து விடப் போகிறது; அழகும் தெளிவும் தேஜஸ்ஸும் அடியோடே அழியப்போகிறது; அல்பபுத்திகளாகவும் ஆசாரஹீனர்களாகவும் கல்வியற்றவர்களாகவும் ஆகப் போகிறார்கள். பல சொல்லியென்? எல்லாம் தலைகீழாகப்போகிறது. பாவிகள் எல்லையில்லாமல் நிற்கப்போகிறார்கள். அப்போது நிலமங்கை தாங்கமாட்டாமல் முன்போலவே எம்பெருமானிடம் சென்று முறையிடவும் அதற்கு அவர் நானே மீண்டும் வந்து அவதரித்துத் துயர் தீர்ப்பேன் என்று அபயமளிக்கவும் நேரப்போகிறது. பிறகு பகவான் வடதிசையின்கணுள்ள சம்பளக்ராமத்தில் வாஸம் செய்கிற வைதிகோத்தமனான விஷ்ணுயசஸ் என்பவருடைய மனைவியாகிய ஸுமதியினுடைய கருவிற் புகுந்து பன்னிரண்டாண்டு உறைந்து வைசாகசுக்லத்வாதசியினன்று திருவவதரிக்கப் போகிறார். பிறகு வ்யாஸர் முதலிய பெரியோர்கள் சென்று அக்குழந்தைக்கு கல்கியென்று பெயரிடப்போகிறார்கள். பிறகு கல்கிபகவான் வேதமோதுகைக்காப் பரசுராமனை நாடிச் சிறிது நாள் குருகுலவாஸஞ் செய்து வேதங்களையும் அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்களையும் கற்று 'தருமபரிபாலனஞ் செய்வதே குருதக்ஷிணை' என்று அப்பரசுராமனருளியதைக் கொண்டாடி அதிலே கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து அவதார காரியத்தை முடிக்கைக்காக ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டு, விச்வஜித் அச்வமேதம் முதலிய யாகங்களைச்செய்ய வேண்டுமென்று தந்தையிடம் அநுஜ்ஞைபெற்று அதற்காகத் திக்விஜயஞ் செய்யப் புறப்பட்டு, முந்துறமுன்னம் பௌத்தர்களின் ராஜ்யத்தை நோக்கிச்சென்று அவர்கள்மேல் படையெடுத்து அங்குள்ளாரையெல்லாம் தொலைத்திட்டு அங்குநின்றும் யவநர்களுடைய ராஜ்யத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள மிலேச்சனானைகளையும் அரசர்களையும் தான் குதிரைமேலேறிக் கத்தியைக் கையில் பிடித்துத் துண்டுதுண்டாக வெட்டியெறிந்து அத்தேசமெங்கும் ரத்த வெள்ளமும் பிணக்காடுமாக ஆக்கி, அத்தேசங்களில் தன்னை அநுவர்த்தித்து வரும் அரசர்களைப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்துத் தருமமார்க்க பரிபாலனம் செய்விக்கப் போகிறார். பிறகு கலிபுருஷன் மிக்க கோபத்துடனே உருவ மெடுத்துக் கொண்டு அதர்மம் அஞ்ஞானம் முதலியவற்றுக்கு அதிஷ்டாந தெய்வங்களையுங் கூட்டிக் கொண்டு கோரரூபியாய்ப் படையெடுத்து வந்தெதிர்ப்பான். பின்பு பகவான் குதிரை மீதேறி அதிவிசித்திரமாக அச்சேனைத்திரளில் ஸஞ்சரித்துத் தான் பிடித்த கத்தியினால் அவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்து அவர்கள் பிரயோகிக்கும் ஆயுதங்களையும் மாயைகளையும் நீறாக்கிச் சேனைகளை ஒன்றொழியாமற்கொன்று கலிபுருஷனைப் பலவகைகளிலும் பங்கப்படுத்தி அவனுடைய பராக்கிரமத்தையெல்லாம் ஓய்வித்துப் பின்பு அவன் குடுமியைப் பிடித்திழுத்து அவனது கழுத்தின்மேற்கத்தியையெறிந்து வெட்டப் புகுங்காலத்தில், அக்கலிபுருஷன் பகவானைப் பலவகையாக வேண்டிக் கொண்டு பாதங்களிற் பணிந்து தன்னுயிரை மாத்திரம் தப்பவைத்துக்கொண்டு இவ்வுலகைவிட்டு ஓடிப்போய் ஒளித்துக்கொள்வான். அதன்றியும் அவனுடைய தோழர்களாகிய சோகன் விசோகன் என்ற இரண்டு பெயர் கலிபுருஷனோடிப்போனதைக் கேட்டுக் கல்கி பகவான்மீது வெகு கோபங்கொண்டு எதிர்த்துவந்து யுத்தஞ்செய்ய

அவர்களை எத்தனையடி அடித்தாலும் அசுரர்கள் சாவின்றியே யிருப்பதைக் கண்டு இதற்கென்ன காரணமென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் பிரமதேவன் வந்து ஸ்வாமின்! இவர்களிருவரையும் ஒரு பொழுதே கொல்லவேணும்; தனித்தனியே இவர்கட்கு மரணமுண்டாகாதபடி நான் வரங்கொடுத்திருக்கிறேன்' என்று சொல்லக் கேட்டுக் கல்கிபகவான் தன்னுடைய வஜ்ராயுதத்தையெடுத்து ஓங்கி இருவர் தலையிலும் அடிக்க அவர்கள் கீழே விழுந்து மாண்டுபோனவர்கள். இப்படி கல்கிபகவான் உலகத்திலுள்ள துஷ்டர்களையெல்லாம் ஸம்ஹரித்து அதர்மத்தை வேரறுவித்துத் தருமத்தை எங்கும் பரவச்செய்து கிருதயுகத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்துத் தன் தாய்தந்தையர்க்கும் முத்தியளித்து, இங்ஙனம் தன்னுடைய அவதார ப்ரயோஜநம் தலைக்கட்டினவாறே பதரிகாச்ரமத்துக் கெழுந்தருளி மற்றவர்களைப் போல் யோகாப்யாஸஞ் செய்து திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய ஸகலலக்ஷணங்களோடுங் கூடிய தனது அப்ராக்ருத திவ்ய ஸ்வரூபத்தை ஆவிஷ்கரித்துப் பின்பு, பரமபதத்திலிருந்து அநந்தகருடவிஷ்வக்ஸேநாதி நித்யஸூரிகள் பூர்ண கும்பமேந்தி ஸாமகானம் கோஷித்துக்கொண்டு திருவடி தொழ, சிறப்புடனே தன்னுடைச் சோதிக் கெழுந்தருளப் போகிறார்—என்பதாம்.

[பாவிந்யா தசயா இஹ பவந்] இது தார்க்கிகவ்யவஹாரம் போன்றது. கீழ்ச்சொன்ன அவதாரங்களெல்லாம் பூததசாவிசிஷ்டங்கள்; இவ்வவதாரமொன்றே பவிஷ்யத் தசை பெற்றுள்ளது. எல்லா அவதாரங்களுக்கும் வ்யவஹிதத்வம் துல்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் மற்ற அவதாரங்களுக்கு பூதகாலவ்யவதானம்; இவ்வவதாரத்திற்கு பவிஷ்யத்கால வ்யவதானமென்று வாசி காண்க. பவன் என்று சத்ருப்ரத்யயாந்த ப்ரயோகம் வர்த்தமாநார்த்தத்திலேயே கூடுமாதலால் பவிஷ்யத்தான விஷயத்திலே இங்ஙனே வர்த்தமாந ப்ரயோகம் செய்யத்தகுமோ வென்று சிந்திக்க வேண்டா; காலசக்ர நிர்வாஹகனான பகவானுக்கு ஸர்வகாலமும் ஸததவர்த்தமாநமேயாதலால் தகுதியேயாகும். [கல்கீ ந: பவத்வம்ஸாய கல்பதாம்] கல்கிபகவான் இனி யவதரித்துச் செய்தருளப்போகிற விரோதிநிரஸனத்திலே முந்துற முன்னம் தம்முடைய விரோதி நிரஸனம் ஆகவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறார். பிறப்பதுமிறப்பதுமாகிற ஸம்ஸார துக்கத்தைப் போக்கியருள வேணுமென்கை. [விஷ்ணுயசஸஸுத:] விஷ்ணுயசஸ் யென்பவருக்குப் புதல்வராய் கல்கிபகவான் அவதரிக்கப் போகிறதாகப் புராண ப்ரஸித்தியுள்ளதாதலால் அதையடியொற்றிப் பேசினபடி. [கலிகதா காலுஷ்யகூலங்கஷ:] கலியுகமொன்று மின்றிக்கேயருள் செய்யப்போகிறவ னென்கை.

[நிச்சேஷேத்யாதி] பெரியாழ்வார் * கான் தொடுத்த நெறிபோகிக் கண்டகரைக் களைந்தான் * என்று அஸுரராக்ஷஸாதி விரோதி வர்க்கங்களைக் கண்டக சப்தத்தாலே யருளிச்செய்தார்; இங்கும் கண்டகசப்தம் விரோதி வர்க்கங்களையே சொல்லுகிறது. கிழங்கிருந்து கிளராதபடி விரோதிகளையடையக் களைந்தொழிக்கப் போகிறபடி சொல்லுகிறதாயிற்று. கல்கிபகவான் கையிலே கத்திகொண்டு வெள்ளைக் குதிரையின் மீதேறி யுலாவி விரோதிநிரஸநம் செய்யப்போகிறபடியாலே அந்தக்கத்தியாகிற காளமேகம் வர்ஷித்து க்ருதயுக தர்மத்தை அங்குரிக்கச்செய்யுமென்கை. ... . (11)

இச்சாமீந விஹாரகச்சப மஹாபோத்ரிந் யத்ருச்சாஹரே
ரக்ஷாவாமந ரோஷராம கருணாகாகுத்ஸ்த ஹேலாஹலிந்,
க்ரீடாவல்லவ கல்கவாஹந! தசாகல்பிந்நிதி ப்ரத்யஹம்
ஜல்பந்த: புருஷா: புநந்தி புவநம் புண்யௌக பண்யாபணா: (11)

இச்சாமீந— ஸ்வேச்சையினால் மத்ஸ்ய மூர்த்தியானவரே! விஹார கச்சப— க்ரீடார்த்தமாகக் கூர்மரூபியானவரே! மஹாபோத்ரிந்— மஹாவராஹமூர்த்தியே! யத்ருச்சாஹரே — யாத்ருச்சிக நரஸிம்ஹ மூர்த்தியே! ரக்ஷாவாமந— தேவேந்த்ர ரக்ஷணார்த்தமாக வாமந வேஷங் கொண்டவரே! ரோஷராம—ரோஷமே வடிவெடுத்த பரசுராமரே! கருணாகாகுத்ஸ்த— கருணையே வடிவெடுத்த சக்ரவர்த்தி திருமகனாரே! ஹேலாஹலிந்— லீலா பலராம மூர்த்தியே! க்ரீடாவல்லவ— விளையாட்டுக்காக ஆயர் கோமானானவனே! கல்கவாஹந— குதிரையை வாஹநமாகக் கொண்ட கல்கி பகவானே! தசாகல்பிந்— இங்ஙனே தசாவதாரங்களையும் வேஷமாகக் கொண்ட பகவானே! இதி—என்று இவ்வண்ணமாக, ப்ரத்யஹம் ஜல்பந்த:— நாடோறும் வாய்வெருவுகின்றவர்களாய், புண்ய ஓக பண்ய ஆபணா:— புண்ய ஸமூஹங்களாகிற சரக்குகளுக்குக் கடை போன்றவர்களான, புருஷா:— புருஷர்கள், புவநம் புநந்தி — உலகத்தைப் பரிசுத்தமாக்க வல்லவர்கள்.

* * * ஒவ்வோரவதாரத்திற்கு ஒவ்வொரு ச்லோகமாக அருளிச்செய்து வந்தார் கீழ்; அந்த ச்லோகங்களைக் கண்டபாடஞ்செய்ய சக்தியற்றவர்களையும் விடமாட்டாத பரம க்ருபையினாலே "ஒரு ச்லோகத்தை யநுஸந்தித்தே தசாவதாரங்களையும் அநுபவித்தவர்களாக ஆகுக" என்னுந் திருவுள்ளங்கொண்டு அங்ஙனே யருளிச்செய்த ச்லோகமாயிற்றிது.

[இச்சாமீந!] * இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ: * என்று மஹர்ஷியும்,— * தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு * என்று ஆழ்வாரும் பணித்தபடியே ஸ்வேச்சையினாலே மத்ஸ்யத் திருமேனியைப் பரிக்ரஹித்தருளினவனே! என்கை. [விஹாரகச்சப!] கீழே கூர்மாவதாரத்தைப் பற்றி யருளிச்செய்த *அவ்யாஸுர் புவநத்ரயீம்* இத்யாதி ச்லோகத்திலே 'விஹரதே தேவஸ் ஸஹைவ ச்ரியா' என்று பணித்த விஹாரத்தை ஸ்மரிப்பது. அநாயாஸமாகக் கூர்மாவதாரம் செய்தருளின படியைச் சொல்லிற்றுமாகவுமாம். [மஹாபோத்ரிந்] * மலையாறு மேழு கடலும் பாதமர் சூழ்குளம்பினக மண்டலத்திலொருபாலொடுங்க வளர்சேர், ஆதிமுனேனமாகி யரணாய மூர்த்தி* என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே மஹாவராஹ மூர்த்தியானவனே! [யத்ருச்சாஹரே!] * நரங்கலந்த சிங்கமாய் இப்படியொரு விலக்ஷணமான வடிவெடுக்கப் போகிறோமென்று அவன் தானும் அந்த க்ஷணத்திற்கு முன்னே நினைப்பிட்டதில்லையே. * அங்கப்பொழுதே அவன் வீயத் தோன்றிய என் சிங்கப்பிரான் * என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே யத்ருச்சயா நரஹரியானவனிறே [ரக்ஷாவாமந!] வாமந ப்ரஹ்மசாரியாய் இரப்பாளனாய் வந்து நின்றது ஸ்வப்ரயோஜனத்துக்காகவன்றே; பரரக்ஷணார்த்தமிறே. [ரோஷராம!] பரசுராமன் * என் வில்வலி கண்டு போவென்றெதிர் வந்தது ரோஷத்தாலேயிறே. அதுவுமன்றிக்கே *வென்றிமாமழுவேந்திமுன் மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்ற தேவா! * என்னும்படி இருபத்தோர்கால் அரசு களைகட்டதும் ரோஷத்தாலேயாயிற்று.

[கருணாகாகுத்ஸ்த] இராமபிரானிடத்தே வந்தவாறே இங்ஙனே யல்லது வேறொரு விசேஷணமிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாதிறே. * வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:க்கித: * என்றும் * ஸஞ்ஜாத பாஷ்ப: பரவீர ஹந்தா ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பபூவ * என்றும் பேசலாம்படியான கருணையே வடிவெடுத்த காகுத்தனாயிற்று. [ஹேலாஹலித்!] "தாலாங்கஸ்ய ததாவிதா விஹ்ருதய: "என்று கீழே யருளிச்செய்ததை நினைப்பது. நம்பிமூத்தபிரான் கலப்பையைக் கருவியாகக் கொண்டு செய்த ஹேலைகளை யநுஸந்திப்பது.

[க்ரீடா வல்லவ!] பெரியாழ்வார் ✳ வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு அதனோசை கேட்குங் கண்ணபிரான் ✳ என்று தொடங்கிக் கண்ணபிரான் செய்த சிறுச் சேவகங்களையடையச் சொல்லிவந்து "பண்டவன் செய்த கிரீடையெல்லாம்" என்று தலைகட்டினார். அந்தச் சொல்லையே யிட்டு இங்கு ✳ க்ரீடா வல்லவ! ✳ என்கிறார். [வல்லவ: - கோபால:.] [கல்கவாஹந!] கல்கமென்று வெண்குதிரைக்குப் பெயராதலால் அதனை ஊர்தியாகக் கொண்டு அவதரிக்கப்போகிற பெருமானே! என்கை. [தசாகல்பிந்!] ✳ ஆகல்பவேஷௌ நேபத்யம் ப்ரதிகர்ம ப்ரஸாதநம் * என்கிற அமர கோசத்தின்படியே ஆகல்பமென்று வேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. மத்ஸ்யாதிகளான பத்து வேஷங்களை பூண்டுகொள்பவனே! என்றபடி. சிலர் "தசாகல்கிந்!" என்று பாடங்கொண்டு (கல்கவாஹந தசாகல்கிந்) என்று ஏக பதமாக நிர்வஹித்து ஏதோ பொருள் கூறுவர்; அது யதாவஸ்தித பாடம் தெரியாமையினாலத்தனையென்று கொள்ளக்கடவது. அது தவறான பாடமேயாதலால் தவிர்க்கத்தக்கது.

[இதி ப்ரத்யஹமித்யாதி] இவ்விதமாக நாடோறும் வாய்வெருவுகின்ற புண்யசாலிகளான புருஷர்கள் லோகபாவநர்களாவர் என்கை. 'ஜல்பந்த:' என்றது— ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப் போலே அக்ரமமாக [க்ரமவிவக்ஷையின்றிக்கே] சொல்லுமவர்களென்றபடி. ✳ பேர் பல சொல்லிப் பிதற்றிப் பித்தரென்றே பிறர் கூற * என்கிற ஆழ்வாரருளிச் செயலையும் "ஜாமதக்ந்யஸ்ய ஜல்பத: என்ற பீஷ்ம வசனத்தையுமடியொற்றி யருளிச்செய்தபடி. "புண்யௌக பண்யாபணா:" என்னுமிந்த ப்ரயோகம் மிகவும் ரஸிக்கத்தக்கது 'வித்யா நிஷத்யா' என்கிறாப்போலே இதுவும். .... (11)

வித்யோதந்வதி வேங்கடேச்வரகவௌ ஜாதம் ஜகந்மங்களம்
தேவேசஸ்ய தசாவதாரவிஷயம் ஸ்தோத்ரம் விவக்ஷேத ய:,
வக்த்ரே தஸ்ய ஸரஸ்வதீ பஹுமுகீ பக்தி: பரா மாநஸே
சுத்தி: காபி தநௌ திசாஸு தசஸு க்க்யாதிச் சுபா ஜ்ரும்பதே. (12)

வித்யா உதந்வதி—கல்விக்கடலான, வேங்கடேச்வரகவௌ—ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்ய கவியினிடத்தில், ஜாதம்—தோன்றினதாய், ஜகத் மங்களம்—உலகுக்கெல்லாம் மங்களாவஹமான, தேவேசஸ்ய தசாவதார விஷயம் ஸ்தோத்ரம்—தேவாதி தேவனது தசாவதாரங்களைப் பற்றின இந்தத் துதி நூலை, ய: விவக்ஷேத—யாவனொருவன் சொல்ல விரும்புவானோ, தஸ்ய வக்த்ரே—அவனுடைய வாக்கில். ஸரஸ்வதீ பஹுமுகீ ஜ்ரும்பதே—ஸரஸ்வதியானவள் பஹுமுகமாகப் பரம்புவள்; மாநஸே பரா பக்தி: ஜ்ரும்பதே—மநஸ்ஸில் சிறந்த பக்திவளரும்; தநௌ காபி சுத்தி:

ஜ்ரும்பதே—உடலில் விலக்ஷணமான பரிசுத்தி விளங்கும்; தசஸு திசாஸு சுபாக்யாதி: ஜ்ரும்பதே—பத்துத்திசைகளிலும் நல்ல யசஸ்ஸு பரவும்.

* * * இந்த நிகமந ச்லோகத்தினால் பலனருளிச் செய்து தலைக்கட்டுகிறார். இந்த ஸ்தோத்ரத்தை நித்யமநுஸந்திப்பவர்களுக்கு இன்னது பலன் என்று அருளிச் செய்கிறாரல்லர்; ஆழ்வார் *மாலிருஞ்சோலை தொழக் கருதுவதே துணிவது சூதே* என்றருளிச்செய்தாப்போலே, இந்த தசாவதார ஸ்தோத்ரத்தை [ய: விவக்ஷேத] யாவனொருவன் சொல்லவேணுமென்று விரும்புவானே அவனுக்குப் பெருப்பெருத்த பலன்கள் கிடைக்குமென்றருளிச்செய்கிறார்.

[வித்யோதந்வதி வேங்கடேச்வரகவௌ ஜாதம்] ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்திலே *விம்சத்யப்தே விச்ருதநாநாவிதவித்ய: த்ரிம்சத்வாரம் ச்ராவித சாரீரக பாஷ்ய:* என்றருளிச்செய்தபடியே விவித வித்யாபாரங்கதரிறே ஸ்வாமி தாம். நைச்யாநுஸந்தானத்திற்கு எல்லை நிலமான ஸ்வாமி இங்ஙனே தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து பேசலாமோ? ‘ வித்யோதந்வதி ’ என்று தம்மைத் தாமே கல்விக்கடலாகச் சொல்லிக் கொள்ளலாமோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா; *தோன்று தோற்றித் துறைபல முடிப்பினும் தான் தற்புகழ்தல் தகுதியன்றே* என்று தற்புகழ்ச்சியாகாதென்று முதலில் கூறின நன்னூலார் தாமே உடனே ''தன்னுடை யாற்றலுணராரிடையினும், தன்னைப் புகழ்தலும் தகும் புலவோற்கே'' என்றாதலால் இது கூடுமென்று தெளிக. *யானே இருந்தமிழ் நன்மாலை யிணையடிக்கே சொன்னேன் பெருந்தமிழன் நல்லேன் பெரிது* என்று பேயாழ்வாரும், *என்மதிக்கு விண்ணெல்லாமுண்டோ விலை* என்று திருமழிசைப் பிரானும் அருளிச் செய்திருப்பன இங்கே அநுஸந்தேயம்.

ஜநிகர்த்து: ப்ரக்ருதி: என்கிற வியாகரண ஸூத்ரப்படி வேங்கடேச்வர கவேர் ஜாதம்’ என்று பஞ்சம்யந்தமாகவன்றோ அருளிச்செய்திருக்கவேணும்; ஸப்தம்யந்தமாக அருளிச் செய்திருப்பது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்று சங்கிக்க வேண்டா; *விவக்ஷாத: காரகாணி*யாகையாலே இங்ஙனேயான ப்ரயோகங்களும் மஹாகவிகள் செய்வதுண்டு என்று தெளிக. [ஜகந்மங்கலம்] எம்பெருமானுடைய திருவவதாரங்கள் ஜகந்மங்களார்த்தமாக அமைந்தாப்போலே அவ்வவதார விஷயகமான இந்த ஸ்தோத்ர க்ருதியும் ஜகந்மங்களார்த்தமாகவே யாயிற்று அவதரித்தது. ஜகத்துக்கெல்லாம் மங்களாவஹமானது இது. [தேவேசஸ்ய தசாவதாரவிஷயம் ஸ்தோத்ரம்] தேவேசனென்பதற்கு ஷஷ்டீதத்புருஷன் பண்ணினால் தேவதாஸார்வபௌமனென்கிற பொருள் கிடைக்கும்; விசேஷணோபயபத கர்மதாரயனாகக் கொண்டால் தேவனும் ஈசனுமானவனென்று பொருளாகும். ஸ்ரீரங்கநாதனே இங்கு விவக்ஷிதன். அப்பெருமான் செய்தருளின தசாவதார விஷயமான இந்த ஸ்தோத்ரத்தை. [ய: விவக்ஷேத] வக்துமிச்சா-விவக்ஷா; சொல்லவேணுமென்று நெஞ்சால் நினைக்குமளவே போதுமென்றதாயிற்று, அவ்வளவிலே கிடைக்கக் கூடிய பலன் யாதென்ன, ஒன்றல்ல இரண்டல்ல; பலபேறுகள் கைபுகுமென்கிறார் [வக்த்ரே தஸ்ய] இத்யாதியால், ஸ்வாமி தாம் பெற்றிருக்கிற பேறுகளெல்லாம் இவ்வதிகாரிக்குக் கிடைத்தே தீருமென்கிறார். *தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத்

தம்மையேயொக்க அருள்செய்பவன் எம்பெருமான் மட்டுமல்லனே; ஆசாரியர்களும் அங்ஙனே அருள்செய்ய வல்லவர்களாதலால் ஸ்வாமி தமக்கு விளைந்திருக்கிற பெருமைகளையெல்லாம் இங்குப் பலனாக நிர்தேசித்தருளுகிறார். மநோவாக் காயங்களில் விளையக் கூடிய நன்மைகளை முன்ன மருளிச் செய்கிறார். ஸர்வகலா பாண்டித்யமுண்டாகுமென்பது முதற்பலன்; *தணிவிலர் கற்பரேல் கல்வி வாயுமே* என்று ஆழ்வாருமருளிச்செய்த பலன் இது. [பக்தி: பரா மாநஸே] உள்ளத்தினுள் உயர்ந்த பக்தி ஊர்ஜிதமாகும். ஆழ்வார் *பத்தராகக் கூடும் பயிலுமினே* பத்தராவர் துவளின்றியே* என்றருளிச்செய்த பலன் இது.

[தநௌ காபி சுத்தி:] உடலிலே விலக்ஷணமானதொரு தூய்மையுண்டாகும். பெரியாழ்வார் "தமிழ்மாலை தங்கிய நாவுடையார்க்குக், கங்கையில் திருமால் கழலிணைக்கீழ் குளித்திருந்த கணக்காமே" என்றருளிச்செய்த பலன் இது. *கங்கை கங்கையென்ற வாசகத்தாலே கடுவினை களைந்திடகிற்குங் கங்கை* என்னப் பெற்ற கங்கையில் குளித்தாலுண்டாகக் கடவதான சுத்தியுண்டாகு மென்கை. [தசஸு திசாஸு சுபா க்யாதி: ஜ்ரும்பதே.] பத்துத் திசைகளிலும் நற்புகழ் படரும். பெரியாழ்வார் *இன்னிசை மாலைகளிப்பத்தும் வல்லார் உலகி லெண்டிசையும் புகழ்மிக்கின்பமதெய்துவரே* என்றருளிச்செய்த பலன் இது. கிழக்கு முதலிய திசைகளையிட்டு நான்கு திக்குக்கள் என்பது, வடகிழக்கு தென்கிழக்கு வடமேற்கு தென்மேற்கு என்கிற விதிக்குக்களையும் சேர்த்து எட்டுத் திசைகளென்பது; கீழும்மேலுமாகிற இரண்டையும் சேர்த்துப் பத்துத் திசைகளென்பது. இவையெல்லாம் ஸங்கதமே.

ஆக இந்நூலில் முதல் ச்லோகத்தாலே மங்களாசரணம் செய்து, இரண்டு முதலிய பத்து ச்லோகங்களாலே *மீனோடாமை கேழலரி குறளாய் முன்னுமிராமனாய்த் தானாய்ப் பின்னுமிராமனாய்த் தாமோதரனாய்க் கற்கியுமானான்* என்கிற தசாவதாரங்களையும் அடைவே பேசியநுபவித்து; பன்னிரண்டாம் ச்லோகத்தாலே தசாவதாரங்களையும் ஒரு சேர்த்தியாகவநுபவித்து, நிகமத்தில் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... ... (13)

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

தேசிக ஸ்தோத்ரமாலா வியாக்கியானத்தில்

தசாவதார ஸ்தோத்ர வியாக்கியானம் முற்றிற்று.